

'Απ' Όλα

Τὸ Σῶματόν μας : ΔΙ' ΟΔΙΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΔΙΟΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Ν. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἔγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν Γρ. 10
,, τὸ ἔξωτερικόν Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

→ ΓΡΑΦΕΙΑ ←
Γαλατᾶ, Περμπτοπάζαρον, Σαατοῆ Χάν, 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

Τὸ φύλλον ἀπανταχοῦ τοῦ Κράτους παρ. 20.
Αἱ ἀποδείξεις δέον νὰ φέρωσι τὰς ὑπογραφὰς τοῦ διευθυντοῦ καὶ διαχειριστοῦ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ὁ τηλεγράφος ἀνήγγειλεν ἤδη τὴν ὑλιθερὰν εἰδήσιν τοῦ θακώνας τὸ σπῆτι, «Τὰ συχαρίκια», «Ὁ ἀδασκασμὸς τοῦ Ἄγα», «Τὰ Χριστοῦγεννα τοῦ Τεμπέλη», «Ὁ σημαδιακὸς», «Ἡ τοιχομαζώχτρα», «Ἐξοχικὴ λαμπρὴ», «Στὸ Χριστὸ στὸ Κάστρο», «Ὀλόγυρα στὴν λίμνη», «Ὁ καὶ ὄγερος», «Ὁ ἀλαφροσκιωτος», «Ἐρως-ἦρω», «Ὀνειρο στὸ κῆμα», «Ἡ φαρμακολύτρια», «Τὸ νησί τῆς Οὐρανίτσας», «Στρίγλα μάννα», «Ἡ φόνισσα» κλπ.

Ὁ αείμνηστος Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης ἐγεννήθη ἐν Σκιάθῳ, υἱὸς ἱερέως. Μετὰ τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐνεγράφη εἰς τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Νεώτατος ἐπεδόθη εἰς τὴν διηγηματογραφίαν συνέγραψε δὲ ἐν τῇ δημοτικῇ πλείστα διηγήματα καὶ διάφορα μυθιστορήματα. Οὐδὲν βιβλίον ἐξέδωκε, πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτοῦ εὕρισκονται κατεσπαρμένα εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ. Ἰκανὸς ἀριθμὸς αὐτῶν ἀναφέρεται εἰς τὰς τρεῖς μεγάλας θρησκευτικὰς ἑορτάς, τὰ Χριστοῦγεννα, τὰ Θεοφάνεια καὶ τὸ Πάσχα. Ἐκ τῶν ἔργων του διακρίνονται : «Ὁ Ἀμερικᾶνος», «Οἱ Χαλασοχέρηδες», «Τῆς Κοκ-

κώνας τὸ σπῆτι», «Τὰ συχαρίκια», «Ὁ ἀδασκασμὸς τοῦ Ἄγα», «Τὰ Χριστοῦγεννα τοῦ Τεμπέλη», «Ὁ σημαδιακὸς», «Ἡ τοιχομαζώχτρα», «Ἐξοχικὴ λαμπρὴ», «Στὸ Χριστὸ στὸ Κάστρο», «Ὀλόγυρα στὴν λίμνη», «Ὁ καὶ ὄγερος», «Ὁ ἀλαφροσκιωτος», «Ἐρως-ἦρω», «Ὀνειρο στὸ κῆμα», «Ἡ φαρμακολύτρια», «Τὸ νησί τῆς Οὐρανίτσας», «Στρίγλα μάννα», «Ἡ φόνισσα» κλπ.

Ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης δὲν ἠδύνατο μόνος ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων λογιῶν πάντοτε πένης, ἀπέζη ἐκ τῶν μεταφράσεων, τὰς ὁποίας ἔκαμινεν εἰς διαφόρους ἐφημερίδας. Καὶ ἡ εἰρων τύχη ἠθέλησεν ὅπως καὶ τὸ παράσημον, δι' οὐ ἐσχάτως ἐτιμήθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ἀναρτηθῆ εἰς τὰ νεκρά τοῦ λογίου στήθη.

Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία δυσαναπλήρωτον θὰ αἰσθανθῆ τὸ κενόν, ὅποιον ἐδημιούργησεν ὁ θάνατος τοῦ λογίου Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, ἐτι δὲ μεγαλείτερον ἢ νεώτερα ἑλληνικὴ διηγηματογραφία.

Τὸ «Ἄπ' Όλα» εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐν τῶν ἡραιότερων του διηγημάτων.

Τὸ «Ἄπ' Όλα» εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ θὰ δημοσιεύσῃ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἐν τῶν ἡραιότερων του διηγημάτων.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Μία ἀρετὴ καθαρῶς ἀνθρωπίνη, ἀλλὰ καὶ ἐν ταύτῃ πολὺ μεγάλη, εἶναι ἡ μετάνοια. Περὶ αὐτῆς ὁμιλεῖ ἡ αὐριανὴ εὐαγγελικὴ περικοπή, αὐτὴν βροντοφωνεῖ ὁ βαπτιστὴς λέγων: «Μετανοεῖτε, ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ὅτι ἡ μετάνοια εἶναι καθαρῶς ἀνθρωπίνη ἀρετὴ εἶναι γεγονός· διὰ τὴν ὑπάρξιν, πρέπει νὰ προηγηθῇ σφάλμα ἢ ἀμάρτημα, πρέπει νὰ προηγηθῇ πράξις ἢ σκέψις ἀντίθετος τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῆς συνειδήσεως. Ἐπειδὴ ὁ ἀνθρώπος, ὡς ἐκ τῶν ἀποτελούντων αὐτὸν στοιχείων, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς ζῆ, εἶναι ἐπιρρεπὴς εἰς πράξεις ἢ λόγους ἢ σκέψεις μὴ συμφωνούσας πάντοτε πρὸς τὸν ὑψηλὸν του προορισμόν, ἔπεται ὅτι, ἐπανερχόμενος ἐν στιγμῇ ἡρέμου σκέψεως, ἐν στιγμῇ διανοητικῆς καὶ ψυχικῆς συγκεντρώσεως, ἀνασκοπῶν δὲ τὸ ὅ,τι ἔπραξε, θὰ αἰσθανθῇ εἰς τὴν καρδίαν του ἐν λυπηρὸν συναίσθημα, μίαν κατάστασιν συντριβῆς· καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ μετάνοια.

Ἡ μετάνοια, προϋποθέτουσα σφάλμα, ἔχει ὡς συνέπειαν τὴν μὴ ἐπιστροφὴν εἰς αὐτό. Ἄλλως παύει νὰ εἶναι ἀρετὴ, παύει νὰ ἔχη καὶ τὴν ἐλαχίστην εὐεργετικὴν ἐπίδρασιν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῆς κοινωνίας.

Οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: «Τὸ δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐξαμαρτεῖν οὐκ ἀνδρὸς σοφοῦ». Ἄλλ' ἄρα γε ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς χριστιανοὺς ν' ἀμαρτάνωσι μετανοοῦντες;

Δὲν ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ αἰσθανώμεθα μόνον λύπην δι' ὅσα ἔτυχε νὰ πράξωμεν· πρέπει καὶ νὰ μὴ ἐπανερχώμεθα εἰς τὰς ἰδίας σφαλέρās πράξεις, πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν γενναιότητα ν' ἀνθιστάμεθα κατὰ παντός, ὅπερ θὰ μᾶς ἔφερεν εἰς περίπτωσιν τοιαύτην.

Ἡ μετάνοια εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον τεκμήριον τῶν μεγάλων ψυχῶν. Μόναι αἱ ψυχαι αὗται ἔχουσι τὴν γενναιότητα ν' ἀντικρίζωσι μὲ τὸν ἀψευδῆ φακὸν τῆς ἀληθείας τὰς πράξεις τῆς χθές, ν' ἀποδίδωσιν εἰς αὐτὰς τὸν ἀληθῆ χαρακτήρισμόν των καὶ νὰ σταθμίζωσιν αὐτὰς διὰ τῶν ἀκριβεστέρων σταθμῶν. Ἐνῶ αἱ λοιπαί, τρέμουσαι πρὸ τοῦ γεγονότος, συνθηκολογοῦσι πρὸς τὴν συνειδήσιν των, καταβιδάζουσιν αὐτὴν πρὸς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον τῶν ἐκάστοτε ἀντιλήψεων καὶ καταδικάζουσιν ἑαυτὰς νὰ μὴ δράσωσι ποτέ τι εὐγενὲς καὶ ὠφέλιμον ἔργον.

Αἱ μεγάλαι ψυχαι δὲν διακρίνονται μόνον διὰ τῶν ἀναμαρτήτων ἔργων των, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς μετανοίας, τὴν ὁποῖαν ἐκδηλοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ παρελθούσα ἑβδομάς διήλθε δι' ἡμᾶς μὲ πολλὰς ἀσχολίας. Εἶχομεν τὴν Ρωσογερμανικὴν συνεννόησιν, ἡ ὁποία ἐγένετο κατὰ τὴν συνέντευξιν τῶν δύο πολιτικῶν Ρωσίας καὶ Γερμανίας καὶ τὰς ἐκ ταύτης κρίσεις. Ἐκ τῶν ἀποφάσεων, αἵτινες ἐλήφθησαν κατ' αὐτὴν περὶ τοῦ σιδηροδρόμου Βαγδάτης καὶ τῶν Ρωσικῶν ἐν Περσίᾳ προνομίων, οἱ ἡμέτεροι πολιτικοὶ κύκλοι μεγάλως ἐταράχθησαν. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ ἐνταῦθα Γερμανὸς πρεσβευτὴς προέβη εἰς προφορικὰς ἐξηγήσεις εἰς τὸν Ριφαὰτ πασᾶν, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αὗται δὲν ἐφάνησαν ἀρκετὰ σαφεῖς εἰς τοὺς ἐνταῦθα ἡμειπισήμους κύκλους, τινὲς τῶν ὁποίων κατακρίνουσι τὴν Γερμανίαν ὡς ἐπανερχομένην εἰς τὰς γνωστὰς τῆς Ρεβάλης ἀποφάσεις. Συνέπεια τῆς κορυφωθείσης ταύτης ἀνησυχίας ὑπῆρξεν ἡ ἀποδοχὴ ὑπὸ τῆς Βουλῆς διπλῆς ἐπερωτήσεως πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐξωτερικῶν, ὅστις ἐκλήθη τὸ Σάββατον, 8 τρ. μ., νὰ δώσῃ τὰς ἀπαιτουμένας ἐξηγήσεις. Καίτοι μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν γράφομεν τὰς γραμμὰς ταύτας, ὁ Ριφαὰτ πασᾶς δὲν παρουσιάσθη εἰσέτι πρὸς τὴν Βουλῆν, ἐν τούτοις χωρὶς νὰ διακινδυνεύωμεν νὰ διαψευσθῶμεν, φρονοῦμεν ὅτι θὰ κηρύξῃ τὴν Ρωσογερμανικὴν συνεννόησιν ὡς λίαν ἀκίνδυνον ἢ καὶ ἐπωφελεῖ διὰ τὴν Τουρκίαν καὶ τὰς δηλώσεις τοῦ Γερμανοῦ πρέσβευος ὑπὲρ ποτε ἐπαρκεῖς, ἢ δὲ Βουλῆ, κηδομένη τῶν διεθνῶν σχέσεων, θὰ κηρύξῃ ἑαυτὴν ἐπαρκῶς φωτισθεῖσαν καὶ τὸ ζήτημα θὰ λήξῃ. Ἐν τούτοις εἴμεθα ἐξ ἴσου πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν ἰθυόντων θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος καὶ ἡσυχος ἐκ τῆς συνεννοήσεως ταύτης, ἥτις φαίνεται διαθέτουσα τὰ καθ' ἡμᾶς χωρὶς καὶ νὰ μᾶς ἐρωτᾷ.

Εἶχομεν καὶ ἄλλας κρίσεις. Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας κ. Πισὼν ὁμίλησε καὶ μάλιστα πολὺ ἐκτενῶς δι' ἓνα διπλωμάτην, εἶπε πολλὰ περὶ ὧν, ἐκεῖνο δὲ τὸ ὅποιον καὶ κατῴρθωσεν εἶνε ὄντως ἀρκετὰ ἐπίζηλον ἂν μὴ καὶ πρωτοφανές. Ἦκουσε μόνον εὐνοϊκὰς κρίσεις. Ὅλαι αἱ εὐρωπαϊκαὶ ἐφημερίδες ὧν τῶν κομμάτων καὶ τῶν ἀρχῶν εὐρον καὶ ἓνα καλὸν λόγον διὰ τὸν κ. Πισὼν. Ὁ ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας ὁμίλησε καὶ περὶ Ἑλλάδος πολὺ ἐνθουσιωδῶς, καθὼς καὶ περὶ Κρήτης καὶ Τουρκίας. Ἐκεῖνο δὲ, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι ὀλιγώτερον παράδοξον, εἶναι ὅτι τόσον ὁ κ. Βενιζέλος, ὅσον καὶ οἱ ἐνταῦθα πολιτικοί, φαίνονται εὐχαριστημένοι ἐκ τῶν δηλώσεων τούτων.

Τὰ ἐν Ἰερμένῃ ὀξύνονται· ὁ Ἰμάμης κατῴρθωσε νὰ συμπαρασύρῃ εἰς τὴν ἐπανάστασίν του καὶ ἄλλας μεγάλας φυλάς, ἢ δὲ Κυβέρνησις, φρονοῦσα ὅτι πρέπει ἅπαξ διὰ παντός νὰ παταχθῇ οὗτος, ἀπεφάσισε μεγάλην κινητοποίησιν στρατοῦ τόσον εἰς Ἀραβίαν, ὅσον καὶ κατὰ τῶν Δρούσων, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν ὑπὲρ ποτε ἀπειλητικοί.

Εἰς τὴν Ὁθ. Βουλὴν συνεζητήθη τὸ στρατολογικὸν νομοσχέδιον. Κατὰ τὴν συζήτησίν του ἐγένετο πολὺς λόγος περὶ σχολείων ἐθνικῶν, ἰδιωτικῶν καὶ ἐκπαιδευτικῶν προνομίων ἐξ ἀφορμῆς ὠρισμένων ἀρθρῶν, προβλεπόντων τοὺς ἀπαλλασσομένους προσωρινῶς τῆς στρατιωτικῆς θητείας.

ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ

Ἡ 1η τοῦ ἔτους ἐν τοῖς Πατριαρχείοις.

Μεγαλοπρεπῆς καὶ ἐπιβάλλουσα ἐτελέσθη ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ λειτουργία ἐπὶ τῇ πρώτῃ τοῦ ἔτους, χοροστατούσης τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μετὰ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν ἁγίων Πισιδείας, Μιτυλήνης, Φιλαδελφείας, Σάμου, Σωζουγαθουπόλεως, Προικονήσου καὶ Κολωνίας, ἐν μέσῳ ἀπείρου ἐκκλησιάσματος, μεταξὺ τοῦ ὁποῦ παρήσαν πλείστοι ὁμογενεῖς, γερουσιασταί, βουλευταὶ καὶ ἱκανοὶ Ἕλληνες στρατιῶται.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας ἡ Α. Θ. Παναγ. ἀνερχομένη προσεφώνησε τὸν λαὸν ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας, εὐχηθεῖσα ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς σὴν καὶ διαφυλάττῃ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ καὶ τὸ ἔθνος, ἀξιώσῃ δὲ ὅπως διανύσωμεν καὶ τὸ νέον ἔτος ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀγαλλίασει. Εἶτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπηύθυνε διαφόρους συμβουλὰς καὶ ὑποθήκας, συνέστησεν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς στρατιώτας νομοτάγειαν, εὐπειθειαν, ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα καὶ ὑποταγὴν πρὸς ἀποφυγὴν παντὸς παραπόνου ἀπὸ μέρους τῶν ἀνωτέρων αὐτῶν.

Μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π., ἀνελθούσα εἰς τὴν αἴθυσαν τῶν Πατριαρχῶν, ἐδέξατο τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων ἁγίων ἀρχιερέων καὶ τῶν λοιπῶν λογάδων τοῦ ἔθνους, πρώτος δὲ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωνσταντίνος, προσφωνῶν τὴν Α. Θ. Π. ἀπὸ μέρους τῆς Ἱ. Συνόδου, ἠξῆστο ὅπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ Αὐτῇ τε καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ συμπάση καὶ τῷ ὀρθοδόξῳ ἑλληνικῷ αἴσιον καὶ ἀπηλλαγμένον κακῶν, διεβεβαίωσε τὴν Α. Θ. Π. ὅτι ἡ Ἁγία καὶ Ἱ. Σύνοδος, περιβάλλουσα Αὐτὴν δ' ἀπολύτου σεβασμοῦ καὶ περιστοιχίζουσα Αὐτὴν μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ἀφοσιώσεως, ἐτοιμῶς ἔχει πάντοτε ὅπως συνεφάπτηται Αὐτῇ ἐν τῷ ἔργῳ καὶ συνεικουργῇ εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτῆς. Ἀκολούθως ὁ Σ. Μητρ. Μιτυλήνης κ. Κύριλλος, Πρόεδρος τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου, προσεφώνησε τὴν Α. Θ. Π. ἀπὸ μέρους τοῦ Συμβουλίου, ἠχῆθη ὅπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ παναῖσιον καὶ εὐτυχὲς πᾶσι, διεβεβαίωσε δὲ τὴν Α. Θ. Π. περὶ τοῦ ὁμοθυμοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς υἱϊκῆς στοργῆς πρὸς τὸ πρόσωπον Αὐτῆς.

Εἰς ταῦτα ἡ Α. Θ. Π. ἀπαντῶσα, ἐδήλωσεν ὅτι, ἔχουσα ὑπ' ὄψει τοὺς πατέρας ἡμῶν καὶ προκατόχους Αὐτῆς, εἶναι ὑπερπρόθυμος ὅπως ἀγωνισθῇ μέχρι τελευταίας τῆς πνοῆς ὑπὲρ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως καὶ τοῦ πολυπαθοῦς ἔθνους, οὗ προῖσταται θεῖα εὐδοκία, ὁμίλησε περὶ τῆς ἐπιβαλλομένης συνεννοήσεως καὶ κοινῆς συνεργασίας Μωαμεθανῶν καὶ Χριστιανῶν, ὅπως λάβωμεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τοὺς πολλαπλοὺς κινδύνους, οἵτινες συσσωρεύονται περὶ αὐτῆς, εὐχηθεῖς ἐν τέλει ὅπως τὸ νέον ἔτος ἀποβῇ αἴσιον ἰδίᾳ τε καὶ κοινῇ πᾶσιν.

Ἐπὶ τῇ 1η τοῦ ἔτους ἐπεσκέφθησαν τὴν Α. Θ. Παναγ. οἱ ὑπουργοὶ τῶν Ἐσωτερικῶν, Οἰκονομικῶν, Στρατιωτικῶν, Ἐξωτερικῶν καὶ Μεταλλείων καὶ Λασῶν, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς Ἀχμέτ Ριζᾶ βέης καὶ ἕτεροι ἐπίσημοι, γερουσιασταὶ καὶ βουλευταί. Τηλεγραφικῶς δὲ δι' ἐπισκεπτηρίων συνεχάρησαν Αὐτὴν οἱ ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι, οἱ Βασιλεῖς Σερβίας καὶ Μαυροβουνίου, ὁ Μ. Βεζύρης, οἱ ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης καὶ Παιδείας, ὁ ἀρχιγραμματεὺς καὶ ὁ ἀρχιθαλαμηπόλος τῶν Ἀνακτόρων, ὁ Πρόεδρος τῆς Γερουσίας καὶ ἄλλοι μεγιστᾶνες τοῦ Κράτους.

Γ. Σ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Η ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Παρήλθον μία πρὸς μίαν αἰ ἑορταί τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς, αἱ ἑορταί, πρὸς τὰς ὁποίας εἶχομεν ἀποβλέψει μὲ κάποιαν ἀνακούφισιν, μὲ μυστικὴν τινὰ ἐλπίδα. Ἐπέρασαν καὶ αἱ ἡμέραι αὐταί, κατὰ τὰς ὁποίας ὅλοι μας ἀρεσκόμεθα νὰ φαινόμεθα περισσότερο φαιδρὸι ἢ, διὰ νὰ εἶμαι ἀκριβέστερος, ὀλιγώτερον σκυθρωποὶ καὶ καταβεβλημένοι.

Μὲ μίαν γενναίαν προσπάθειαν ἐπνίξαμεν τὴν θλίψιν εἰς τὴν καρδίαν μας, ἐπεβάλομεν τὴν λήθην εἰς ὅ,τι χθὲς ἀκόμη μᾶς ἠνόχλει καί, ἄλλος εἰς τοὺς κόλπους τῆς οικογενείας του, ἄλλος εἰς φιλικὸν τινὰ ὄμιλον, ἐζήτησε νὰ εὕρῃ τὸ μεϊδιάμα, τὴν τέρψιν καὶ τὴν χαρὰν.

Καὶ τὸ ἐπέτυχε. Τὸ χαμόγελο τῶν παιδιῶν, ποῦ παίζουν μὲ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρά των, ἢ τρυφερὰ φλυαρία διὰ πράγματα, ποῦ δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ μερικαὶ σπονδαί, ὅλα αὐτὰ μᾶς ἔκαμαν νὰ λησμονήσωμεν, συνετέλεσαν νὰ παρηγορηθῶμεν.

Εἰς τὰ φαιδρὰ γέλια τῆς ἑορτῆς, εἰς τὴν θερμότητα τῶν ἀνταλασσομένων εὐχῶν, εἰς τὰ δῶρα, εἰς τὴν εὐμάρειαν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν ἐζητήσαμεν νὰ ζήσωμεν ὥρας τινὰς ἀνεσεως, ὥρας εὐχαρίστου ἀφροντισίας, τὴν ὁποίαν ἢ παράδοσις ἀρέσκειται ν' ἀποδίδῃ εἰς περασμένους καιροὺς καὶ εἰς μεμακρυσμένους αἰῶνας.

Καὶ εἰς τὴν μέθην αὐτὴν τῶν διαχύσεων ἐλησμονήσαμεν τὴν πραγματικότητα. Μία ἐλαφρὰ ποίησις, ἢ ποίησις τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἀνεβλάστησεν εἰς τὰς καρδίας μας καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμά μας ἢ πνοὴ τῆς χαρᾶς ἀπεμάκρυνε τὰς θλιβερὰς σκέψεις μᾶς ὑπερασχόλου καὶ ἐκνευρισμένης ζωῆς, μᾶς παθολογικῆς ὑπερεντάσεως.

¶

Ἄλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ μέθη παρήλθε! — πόσον εἶναι μεμετροημένοι αἱ ὥραι τῆς χαρᾶς! — καὶ ἰδοὺ πάλιν ἡμεῖς εἰς τὸν κονιορτώδη δρόμον, τὸν ὁποῖον περνοῦν μὲ μανίαν τὰ πλήθη, τρέχοντα ἀκαταπαύστως καὶ μὲ ἀπληστίαν πρὸς τὸ τέρμα του. Ὁ καθημερινὸς ἀγὼν ἐπανήρχισεν, ἢ πάλιν τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν ζωὴν καὶ πρὸς τὸ μέλλον μετὰ τὴν μικρὰν τῆς ἀνακωχῆν ἐπανελήφθη. Καὶ ἡ πάλιν αὐτὴ ὅλοι γνωρίζομεν πόσον εἶναι μακρὰ, πόσον εἶναι πείσμων, πόσον εἶναι ἀχαρις!

Ὑστερον ἀπὸ μᾶς ἡμέρας εὐφρόσυνον ζωὴν, ὕστερον ἀπὸ ὀλίγων ὥρων εὐγενῆ τέρψιν, ἰδοὺ ὅτι ἐπαναρχίῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μόλις χθὲς διεκόπη καὶ ἢ πρακτικότης μὲ τὴν ἀδήριτον αὐτῆς λογικὴν ἐκυριαρχήσῃ πάλιν εἰς τὰς σκέψεις μας καὶ τὸ πνεῦμά μας πάλιν ἐπλημμύρισεν ἀπὸ τὰ ἀχάρिता δῶρα τοῦ αἰῶνος.

Καὶ τὴν ἀντίθεσιν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι πάντοτε, ἐφέτος μία καιρικὴ μεταβολὴ μ' ἔκαμε νὰ τὴν αἰσθανθῶ βαρυτέραν καὶ μᾶλλον ἐπώδυνον. Ὑστερον ἀκριβῶς μᾶς ἐκνευριστικῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἢ θλιβερὰ καὶ μονότονος βροχή, ὁ μολύβδινος

οὐρανὸς καὶ ἢ γλοιώδης τῶν δρόμων ἰλύς, συνετέλουν εἰς τὸ νὰ προσδίδωσι τὴν θλιβερωτέραν ἐντύπωσιν, ἀνέτειλε μία πρωτοχρονιά μᾶγος, μὲ οὐρανὸν ἀνέφελον, μὲ ἥπιον καιρὸν, μὲ ἐκδιαίτησιν φαιδρῶν καὶ ὡραίων χρωμάτων.

Ἐνόμιζέ τις ὅτι καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἐπεθύμησε νὰ συνεορτάσῃ, νὰ συμμεθέξῃ εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ ὁ κόσμος ὅλος, ὁ κόσμος ὁ ἀγωνιῶν τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἐεχύθη εἰς τοὺς δρόμους, ἔσπευσεν ὅπου θὰ ἦκουε μίαν θερμὴν εὐχὴν, ἐκεῖ, ὅπου θὰ εὕρισκε μίαν ζωηρὰν χειραψίαν.

Καὶ ἐώρτασεν ἀληθινὰ, ἐώρτασεν ἀλησμόνητα.

¶

Ἄλλὰ παρήλθεν ἢ ἡμέρα ἐκείνη καὶ ἢ ἐπαύριον ἀνέτειλε ψυχρὰ, ὀμιχλώδης, βλοσυρὰ, σκυθρωπὴ. Ἐφαίνεται ὅτι ἦτο ἢ ἀληθὴς συνέχεια τῆς ἡμέρας, ἢ ὁποία προηγῆθη τῆς πρωτοχρονιάς, συνέχεια περισσότερο ρεαλιστικὴ καὶ ἄτεγκτος.

Ὁ βαρὺς οὐρανὸς σιδηρᾶν ἤροχισε νὰ ἐξασκῇ πίεσιν ἐπὶ τῶν καρδιῶν μας καὶ αἱ ἀναθρόσκουσαι σκέψεις τῆς ζωῆς νὰ καταθλίβωσι τὸ πνεῦμά μας.

Σύρω πλησίον τοῦ παραθύρου τὸ κάθισμα καὶ στρέφω τὸ βλέμμα ἔξω. Μία σειρά μακρὰ ἀνθρώπων περῶν ἀπὸ κάτω μὲ κεκλιμένας τὰς κεφαλὰς, μὲ μετροημένον βῆμα.

Εἶναι ὅλοι καλὰ-καλὰ τυλιγμένοι εἰς τὰ ἐπανωφόριά των καὶ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν ἔχει τὴν ὄρεξιν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του κἄν εἰς τὸ σκυθρωπὸν πρόσωπόν των ἔσβυσε πρὸ στιγμῆς τὸ μεϊδιάμα, τὸ ἐφήμερον αὐτὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον σπανιώτερον ἀνθεῖ. Καὶ ἢ ἀνθρωπίνῃ ἐκείνῃ σειρά περῶν, περῶν ἀδιάκοπα σιγηλῆ καὶ μυστηριώδης, διότι πηγαίνει νὰ συνεχίσῃ τὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀφῆκεν ἡμιτελῆ, τὴν πάλιν, τὴν ὁποίαν ἐκλήθη νὰ τελειώσῃ.

Μόνον ὁ κρότος τῆς βροχῆς ἐπὶ τῶν στεγῶν καὶ τῶν βημάτων ἐπὶ τοῦ λασπωμένου δρόμου συνοδεύει τὰς σκέψεις τῆς.

¶

Ἐν τούτοις, ὅπως ὀπισθεν τῶν βαρέων καὶ θλιπτικῶν νεφῶν ὑπάρχει ἥλιος ἑαρινός, ἥλιος ζωογόνος, τοιουτοτρόπως κάτωθεν τῶν περῶν καὶ σκυθρωπῶν σκέψεων ὑπάρχει ἢ ἀληθὴς χαρὰ, ἢ ὁποία εἶναι ἐτοίμη νὰ κυριαρχήσῃ. Εἰς εὐνοϊκὸς ἄνεμος διὰ τὸν ἥλιον, κἄτι τι παρόμοιον διὰ τὴν λανθάνουσαν εἰς τὴν καρδίαν χαρὰν μας, ἀκοῦσι νὰ μεταβάλωσι τὸν θλιβερὸν χειμῶνα τῆς ψυχῆς εἰς ἕν ὡραιότατον καὶ ἀνθόσπαρτον ἔαρ.

Οἱ χυδαῖοι τῶν ἀνθρώπων ἐζήτησαν ἀνεκαθεν τὴν λήθην εἰς τὴν μέθην τὴν σαρκικὴν, τὴν ὁποίαν δίδει τὸ ἄλκοὸλ ἢ τὸ ὄπιον, ἦτις ὅμως κοταστρέφει τὸν ὀργανισμόν, θολώνει τὸ πνεῦμα διὰ νὰ χαρίσῃ στιγμιαίαν τινὰ λήθην. Ἐν τούτοις, παρὰ τὴν μέθην αὐτὴν τὴν χυδαίαν, ὑπάρχει ἢ μέθη τῶν εὐγενῶν πνευμάτων, ἢ ὁποία φαιδρύνει τὴν καρδίαν, χωρὶς νὰ ναρκώσῃ τὸ σῶμα, δίδει τὴν χαρὰν, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν ἐκλυσιν.

Εἶναι ἢ μέθη τοῦ ὡραίου. Μία ὡραία εἰκὼν τῆς φύσεως, μία μουσικὴ ἀρμονία, μία εὐγενῆς φυσιογνωμία ἀγαπωμένου προσώπου, ἕν ποίημα, ἕν ἀπλοῦν τέλος ἄνθος, ἀρκεῖ, νομίζω, ὅπως φυγαδεύσῃ τὴν θλίψιν, ἐκδιώξῃ τὸν μαρασμὸν καὶ ἐνισχύσῃ καθένα εἰς τὰ ὑπολειπόμενα βήματά του. Ὅσον δήποτε καὶ ἂν κατηγορῶμεν τὸν αἰῶνά μας ἐπὶ σκληρᾶ

πρακτικότητι, ὅσον δήποτε καὶ ἂν ὑποφέρωμεν ἀπὸ τὴν πεζότητα τῆς ζωῆς, πάντοτε δυνάμεθα νὰ εὕρωμεν πλησίον μας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς χαρίσῃ τὴν ἀνακούφισιν, θὰ μᾶς προσφέρῃ τὸ μεϊδιάμα, θὰ μᾶς ἀνοίξῃ ἕνα παράδεισον.

Ἄρκεῖ νὰ ζητήσωμεν τοῦτο εἰς τὴν οικογενείαν μας καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀλλὰ πρὸ πάντων ἄρκεῖ νὰ κρατῶμεν τὴν καρδίαν μας ὑψηλά.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΚΑΝΔΗΛΑΠΤΟΥ

(Πρωτότυπον)

—*

Ἀφιερῶται εἰς τὸν κ. Α. ΚΑΒΑΦΑΚΗΝ

—Ἡ κανένα πολὺ μεγάλο κακό, νὰ ξεύρῃς, σήμερα θὰ μοῦ συμβῆ, ἢ κανένα πολὺ μεγάλο καλὸ θὰ κάμω!

Εἶπεν ὁ Πολύδωρος, τὸ πρωτὶ, ὅταν ἐξύπνησεν ἀπὸ ἕνα συνεχῆ καὶ τεταραγμένον ἀπὸ ζωηρότατα ὄνειρα ὕπνον.

Ἡ Μενεξελιά, μὲ τὴν ράχιν γυρισμένην πρὸς τὴν κλίνην, ἔφηνεν, εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ δωματίου, τὸν καφέν τῆς εἰς ἕνα παλαιὸν σπιροτολόγον. Δὲν τοῦ ἔδωκε καμμίαν ἀπόκρισιν. Ἐφούσκωσε τὸν καφέν τῆς, τὸν ἔχυσεν εἰς τὸ κύπελλον καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς τραπέζης διὰ νὰ τὸν πῆ.

—Γιατί λοιπόν, κοπελλίτσα μου, ἀφῆκες τόσον ἔνωρίς σήμερα τὴν ζέστην τοῦ κρεββατιοῦ μας; Ἐχεις νὰ πᾶς κάπου; Ξεύρεις ὅμως; ἅμα ξυπνήσω ἐγὼ καὶ δὲν σ' εὕρω κοντά μου, ἐκεῖν' ἢ ἡμέρα δὲν μοῦ πάει, θαρρεῖς, σὲ καλὸ.

Ἄλλ' ἐκείνη ἦτο δύστροπος, στρουφνὴ καὶ πεισιμωμένη. Ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν τῆς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς εἶχον δάκρυα.

—Τὸ καλλίτερον ὅπου ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶπε μὲ πνιγμένην ἐξ ἀδημονίας φωνήν, εἶναι νὰ μ' ἀφίσης πλέον τὸ κεφάλι μου ἡσυχον, καὶ νὰ σηκωθῆς νὰ πᾶς στὴν δουλειά σου. Τὸ πρᾶγμα κατήντησε πλέον εἰς τὴν ἀφιλοτιμίαν: Ἐσὺ, ἕνας ἀνδρακλας ἕως ἐκεῖ πέρα πάνω, κάθησες πλέον ὀλοτέλα ἀπὸ τὸ πρωτὶ ἕως τὸ βράδυ, καὶ τὰ περιμένεις ὅλα ἀπὸ μένα. Ἐγὼ, ἐξ αἰτίας σου, ἔχασα πλέον ὅλην μου τὴν πελατεῖαν, ἐβουλήθηκα μέσα στὰ χροῆ, εἶμαι γιὰ νὰ τρελλαθῶ... Νά! ἕως χθὲς ἀκόμη ἤθελαν νὰ μὲ φωνάζουν κάπου, καὶ μὴ γνωστή των δὲν ἄφησε: Ἐχει, τοὺς λέγει, τώρα πλέον νοῦν ἐκεῖν' ἢ ξεμυαλισμένη μὲ τὸν ἀγαπητικόν τῆς διὰ νὰ κάμῃ τέτοιαις δουλειαῖς; Κ' ἐπῆραν ἄλλην!...

Ὁ Πολύδωρος ἐπίδησεν ἐκ τῆς κλίνης μὲ τὸ ὑποκάμισον ἔξω τῆς ζώνης καὶ τὰ ὑποδεσμίματα λυτά, καὶ τρέξας πλησίον τῆς Μενεξελιάς, τὴν ἔλαβεν ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν ἀνασηκώσῃ· ἐνῶ ἐκείνη, μὴ προφθάσασα νὰ διαφύγῃ, ἔκαμεν ὀρμητικὰς ἀποπειρας διὰ ν' ἀποσπασθῇ τῶν χειρῶν του.

—Καὶ σκοτίζεσαι διὰ τόσον ὀλίγον πρᾶγμα, φουστοῦκά μου; εἶπεν ὁ Πολύδωρος, προσπαθῶν νὰ τὴν καταδαμάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ εἰς τὸν λαιμόν. Ἄς πᾶν στ' ἀνάθεμα! Θὰ χολοσκάσῃς τώρα ἐσὺ, διότι χάθηκε μὴ πελάτιδά σου; Ἐσὺ νᾶσαι καλά! Θὰ σὲ παρακα

λέσουν! 'Ανάγκη τοὺς ἔχεις; 'Ας τὸ συλλογισθοῦν αὐτοὶ ποῦ χάνουν τέτοια μιὰ εὐμορφογυναῖκα νὰ τοὺς ξεγεννᾷ μ' αὐτὰ τὰ φράτα τὰ χεράκια...

Καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη, μανιώδης εἰς τοὺς ἀνατιναγμούς της, ἠπειλεῖ ὅτι θὰ φωνάξῃ, ἐκεῖνος, δι' εὐστρόφου κινήσεως, τῆς ἐκράτησε καὶ τὰς δύο χεῖρας καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ πέσῃ ὑπὲρ ἐπὶ τῶν γονάτων του, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τὸν βλαμὸν ἐλεύθερον.

— Στάσου, καὶ δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃς. Θὰ σοῦ τὸ πάρω τὸ φιλί. Τελείωσε. Καὶ ἐπειδὴ μ' ἐτυράννησες, θὰ σοῦ τὸ πάρω διπλό. Μέτρα: ἓνα!... δύο!... Φεῦγα τώρα.

Καὶ τὴν ἀφῆκεν ἐλεύθερον. 'Εκείνη, ἔξαλλος ἐξ ἀγανακτήσεως, μὲ τὴν κόμην ἐν ἀταξία, ἤρπασε τὴν ἐπὶ τῆς μικρᾶς τραπέζης φιάλην τοῦ νεροῦ, καὶ ἔκαμε κίνημα νὰ τὴν ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον του. 'Αλλ' ὁ Πολύδωρος, σπεύσας, ἐπήδησε πάλιν ἐντὸς τῆς κλίνης καὶ ἐχώθη κάτω ἀπὸ τὰ ἐφαπλώματα.

— Βρωμάνθρωπε!.. Συχαμένε!.. Κακὸ χρόνον νάχῃς! νὰ πᾶς στὸν διάβολο, χαμάλη! 'Αλλή μιὰ φορὰ νὰ μὴ τολμήσῃς καὶ μὲ ξαναπλησιάσῃς, μωρέ, θὰ σοῦ βγάλω τὰ μάτια!.. 'Ελύσσαξες πειά!

'Ο Πολύδωρος ἐπρόβαλε μετ' ὀλίγον ἐκ τῶν ἐφαπλωμάτων τὴν κεφαλὴν.

— Σ' ἀγαπῶ, βρὲ φουστοῦκα! Δὲν τὸ καταλαβαίνεις ὅτι δι' αὐτὸ σὲ ζουλεύει κι' ὁ κόσμος!

— Τί λὲς καὶ κάθεσαι! Δὲν βλέπεις ἐκεῖ!.. Μὲ ζουλεύουν διότι ἔχω ἓνα βρωμιόσην σὰν ἔσένα καὶ τὸν τρέφω. 'Αλήθεια: μόνον διὰ νὰ μᾶς ζουλεύσουν εἴμασθε. Δὲν πᾶς νὰ χαθῆς, καῦμένε! Δὲν κυττάζεις τὴν κατάστασίν σου, ποῦ εἶσαι πειὰ μέσα στὴν βρωμειὰ καὶ μέσ' στὴν δυσωδία... Πῶς νὰ μὴ σὲ συχαθῆ κανεῖς!..

'Εκεῖνος ἦτο ἡσυχος. Οἱ λόγοι της δὲν τὸν εἶχαν ἐρεθίσαι ἀκόμη.

— Γιατί τὸ λὲς καὶ τὸ ξαναλὲς αὐτό, φουστοῦκά μου; 'Ανεκάθεν δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ τέτοιος, ὅπως θέλεις νὰ τὸ λὲς... 'Απὸ τὸν καιρὸν ποῦ μ' ἔβγαλαν ἀπὸ τὴν δουλειά... 'Η μήπως δὲν μ' ἔπαυσαν τάχα κ' ἔμένα ἀπὸ τὴν θέσιν μου διὰ τὴν ἴδιαν αἰτίαν; 'Εγὼ ὅμως, βλέπεις, δὲν παραπονέθηκα ποτέ μου δι' αὐτό.

— 'Αμ' δὲν ἔχεις καὶ μούτρα νὰ παραπονεθῆς... Σ' ἐπαρακάλεσα, βλέπεις, ἐγὼ, καὶ θὰ μοῦ παραπονεθῆς τάχα ὅτι ἐγὼ πταίω.

— Δὲν λέγω πῶς πταίεις μόνον ἐσύ, ἀφοῦ πταίωμεν βέβαια καὶ οἱ δύο μας. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ μαλώνωμεν κάθε ἡμέρα... Κ' ἔπειτα δὲν πιστεύω δὲ νὰ μείνω καὶ ὅλως διόλου ἔτσι, ἄεργος: Προχθὲς ἀκόμη δὲν σοῦ εἶπα ὅτι μοῦ ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν σιδηρόδρομον διὰ τὴν πρωτομηνιὰ ἀλαφράγκα; Καὶ μάλιστα μεθαύριον πρόκειται νὰ ξαναπάγω διὰ νὰ μοῦ δώσουν ὀρισμένην ἀπόφασιν.

'Αλλ' ἡ Μενεξελιά ἦτο ἀμείλικτος, ἀδυσώπητος, ἀνοικονόμητος. 'Ενῶ, μὲ τὰ νῶτα ἐστραμμένα, ἐξηκολούθει νὰ πίνῃ τὸν καφέ της, ἐστράφη καὶ πάλιν ἀποτόμως πρὸς τὸν Πολύδωρον καὶ εἶπεν:

— Αὐτὰ ἔμένα νὰ μὴ μοῦ τὰ ξαναπῆς! Ξεῦρέ τα μονάχος σου. Δὲν θέλω πλέον νὰ τὰκούσω. Οὔτε τῆς δουλειᾶς σου θέλω εἰς τὸ ἔξῃς, οὔτ' ἔσένα. Τ' ἀκοῦς; ἢ ὄχι.

'Ἦδη καὶ ὁ Πολύδωρος ἀνέβραζεν ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανελαμβάνετο ἀπὸ τινος σχεδὸν καθ' ἑκάστην. 'Εν τούτοις ἐδοκίμασε μίαν τελευταίαν ἀπόπειραν ἐξεμμενίσεως καὶ πειθοῦς.

— Φουστοῦκα! θὰ σηκωθῶ νὰ σὲ ξαναφι-

λήσω. Καί, μὰ τὸν Θεόν, θὰ σ' ἀπορροφήξω αὐτὴν τὴν φορὰν! 'Αν ἤξευρες τί εὐμορφη γίνεσαι ὅταν κάμνης τὴν θυμωμένην!... Θὰ μὲ βάλῃς στὴν ἀμαρτία σήμερα. Δίχως ἄλλο!

'Ἡ Μενεξελιά ἀνεγόγγυσε μεταξὺ τῶν ὀδόντων της:

— Τὴν τύφλα μέσα στὰ μάτια σου, ποντικομούρη!

'Ο Πολύδωρος ἐγέλασε στανικῶς.

— Γιατί, μωρὴ Μενεξελιά, μὲ λὲς ποντικομούρη; 'Ασχημὸς ἀνθρώπος εἶμ' ἐγὼ; Για παρατήρησέ με καλὰ στὸ πρόσωπον.

— Νὰ πᾶς νὰ ρωτήσῃς τὴν γυναῖκά σου ἀν ἦσαι ἀσχημὸς ἢ ὄχι.

Τοῦτο ἤρκεσε διὰ νὰ ἐξάψῃ τελείως καὶ τὸν Πολύδωρον. Μὲ τὸ πρόσωπον ἄγριον καὶ τὸν γρόνθον ὑψωμένον, ὠρμησε πρὸς αὐτὴν, ἐνῶ ἐλεεινὴ βλασφημία διέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη του:

— Τὸν ἀντίθεό σου, βρωμα!... Θὰ σκάσῃς ἢ θὰ σοῦ πάρῃ ὁ διάβολος τὸν πατέρα σήμερα;

'Εκείνη τὸν ἀντίκρουσε θαρραλέα καὶ ἀκαμπτος.

— Τί θὰ μὲ κάμῃς, μωρέ; θὰ μὲ σκοτώσῃς;

— Θὰ σοῦ ξεριζώσω τὴν γλώσσαν, ἀφιλότιμη!

Καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ καταβιβάσῃ κατὰ τῆς πλάτης της τὴν νευρώδη του πυγμὴν, ὅτε ἐκείνη ἔσρηξε τὰς φωνάς:

— Νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ! φονιά!

— 'Οχι, δὲν θὰ φύγω. Νὰ φύγῃς ἐσύ!

— Θὰ φωνάξω τοὺς γειτόνους.

— Θὰ τσακίσω τὰ πλευρὰ ἐκείνου ποῦ θὰ τολμήσῃ νὰ πατήσῃ ἐδῶ μέσα, καὶ κατόπιν τὰ δικά σου... Δὲν ἐντρέπεσαι, ναί, ἀσυνείδητη! 'Αφοῦ ἔγινες αἰτία τῆς καταστροφῆς μου, θέλεις τώρα νὰ μοῦ κάμῃς καὶ τὸν ἄγριον.

— Δὲν σὲ θέλω στὸ σπῆτί μου.

— Δὲν μὲ θέλεις ἔμένα, διὰ νὰ φέρῃς βέβαια κανένα ἄλλον σου ἀγαπητικόν.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειά. Δὲν σοῦ χρωστῶ κανένα λογαριασμὸν εἰς ὅ,τι θὰ κάμω. Εἶμαι νοικοκυρὰ ἐδῶ μέσα.

— Μενεξελιά, θὰ μὲ βάλῃς στὰ αἵματα σήμερα.

— Δὲν σὲ φοβοῦμαι, καὶ μὴν ἀγριεύεις. Νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ!

'Ο Πολύδωρος ἐβλασφήμησε καὶ πάλιν ἀγρίως, ἤρπασε τὰ ἐνδύματά του, τὰ ἐφόρεσεν ἐν σπουδῇ καὶ ἐξῆλθε, χωρὶς νὰ εἴπῃ ἄλλην λέξιν, κλείσας ὀρμητικῶς τὴν θύραν ὀπισθὲν του.

— Στὸ κεφάλι σου νὰ τὴν κτυπήσῃς, βρωμάνθρωπε! ἐφώναξε κατόπιν του ἡ Μενεξελιά.

Τὴν ἴδιαν νύκτα, εἶχον περάσει τὰ μεσάνυκτα, καὶ ὁ Πολύδωρος ἐξέρχεται, ἡ μᾶλλον ἀπωθεῖται ἀπὸ τὸ παραπόρτιον καπηλείου τινὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ πέσῃ κατακέφαλα ἐπὶ τοῦ χιονισμένου λιθοστρώτου, ὅταν ὁ κάπηλος ἐκλείσει τὸ παραπόρτιον βιαίως, πρὶν ἀκόμη αὐτὸς ἐξέλθῃ ὅλως διόλου.

— Εἶχες τύχην, διάολε, καὶ δὲν σὲ στοχάσθηκε κανένας ἀπ' ἐνωρίς! εἶπεν ὁ κάπηλος. Πήγαινε τώρα νὰ τὸν ἀποπάρῃς σὲ καμμιάν κόχην τοῦ δρόμου.

'Αλλ' ὁ Πολύδωρος δὲν τὸν ἤκουε. Μὲ τὴν κεφαλὴν ζαλισμένην καὶ τὴν διάνοιαν ἀδρανῆ, προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ τὰς σκέψεις του, νὰ ἐνθυμηθῇ.

Πῶς εἶχεν εὑρεθῆι τέτοιαν ὥραν ἐκεῖ μέσα; καὶ πῶς ἔτυχε νὰ ἐξυπνήσῃ ὁ κάπηλος τόσον ἐνωρίς, νύκτα μεσάνυκτα, καὶ νὰ τὸν πετάξῃ ἔξω;

'Ο Πολύδωρος δὲν ἐννοοῦσε τίποτε. 'Εστέκετο ἐκεῖ, ὡς καρφωμένος ἐπὶ τοῦ χιονισμένου λιθοστρώτου καί, μολονότι δὲν ἦτο πλέον μεθυσμένος, τὰ γόνατά του ἐκλονίζοντο καὶ ὀλόκληρον τὸ σῶμά του ἔτρεμε. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα τὰ πράγματα ἐστρέφοντο γύρω του μέσα εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός, καὶ ὅτι ἐγύριζε καὶ αὐτὸς μαζῇ των. 'Εκαμεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ τῶν σιδηρῶν θυροφύλλων τοῦ καπηλείου. ὅτε, ἔξαφνα, ἀνεπήδησε σύσσωμος καὶ ἔδωκε προσοχὴν, ὡς ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος ἀκούει αἴφνης μίαν φωνὴν γνωστὴν, ἀλλὰ λησμονημένην.

Πράγματι, μία φωνὴ μελωδικὴ καὶ εὐστρόφος ἠκούσθη, μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτός, ὄχι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἐστέκετο αὐτός.

— 'Ορίσατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν!.. Καιρός!

'Α! ἦτο λοιπὸν ἡ φωνὴ τοῦ κανδηλάπτου, περιερχομένου κατὰ συνήθειαν τοὺς σκοτεινοὺς καὶ χιονισμένους δρόμους τῆς συνοικίας, μὲ τὸν μεγάλον δίκηρον φανὸν καὶ τὴν μικρὰν ράβδον, κρούοντας εἰς τὰς θύρας τῶν οἰκιῶν καὶ καλοῦντος τὸν κόσμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Τότε μόνον ὁ Πολύδωρος ἐνεθυμήθη ὅτι ἐξημέρωναν τὰ Φῶτα.

— 'Αλήθεια! σήμεραν ἔχομεν Φῶτα!... ἐπιθύρισε καὶ ἐκτύπησε δυνατὰ διὰ τῆς πλάτης τὸ μέτωπον, ὡσὰν νὰ ἠθέλε νάφυπνίσῃ καὶ αὐτὸς κάτι τι, τὸ ὁποῖον ἦτο βαθειά, πολὺ βαθειά, ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν κεφαλὴν του.

— Φῶτα!... ἐπανελάβε καὶ πάλιν. Φῶτα!... ὦ! πῶς περνοῦν τὰ χρόνια! καὶ πῶς γίνεται ὁ ἀνθρώπος!..

Τὰ γόνατά του δὲν ἐκλονίζοντο πλέον, τὰ μέλη τοῦ σώματός του δὲν ἔτρεμον, τὰ πράγματα γύρω του ἔπαυσαν νὰ στρέφονται καὶ νὰ παρασύρουν καὶ αὐτὸν μαζῇ των. 'Ο Πολύδωρος ἐστάθη ὀρθὸς εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐπροχώρησε δύο βήματα πρὸς τὸν δρόμον. 'Ἡ φωνὴ τοῦ κανδηλάπτου, γλυκεῖα καὶ ἀρμονικὴ, τὸν ἐγοήτευε, τὸν προσεῖλκυε, τὸν ἐμέθυε, τοῦ ἔδιδε μίαν ἀόριστον, ἀλλὰ πολὺ εὐμορφον εὐχαρίστησιν.

— 'Ορίσατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν!... Καιρός!

'Ο κανδηλάπτης ἐπέρασεν ἀπ' ἐμπρός του, χωρὶς νὰ τὸν στοχασθῇ, ἐστάθηκε πάλιν, ἐκτύπησεν ὀλίγον τὴν ράβδον τοῦ ἐπάνω εἰς τὸ χιονισμένον λιθοστρώτον, τὸ ὁποῖον ἐφώτιζε μ' ἓνα μεγάλον κύκλον φωτὸς ὁ μέγας του φανός, καὶ ἐπανελάβε μελωδικώτατα καὶ συλλαβὴν πρὸς συλλαβὴν, τὸ ἐγεργήριον ᾄσμα του:

— 'Ορίσατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν!.. Καιρός!

Τί ὠραία ποῦ τῶλεγεν ἀκόμη ὁ κύρ Σωτήρης! τί γλυκά!... Ἦτο ἡ ἴδια φωνὴ τοῦ κύρ Σωτήρη, χωρὶς νὰ παραλλάξῃ καθόλου, ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτος φωνὴ ποῦ, χρόνια τώρα, ἐξυπνοῦσε τὸν κόσμον διὰ τὰς λειτουργίας τῆς νυκτός, τὸ Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, τὰ Φῶτα, ἡ φωνὴ ἐκείνη ποῦ τόσον ἀρέσει εἰς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ὅταν ξημερώνουν αἱ μεγάλαι αὐταὶ τῶν ἐορτῶν ἡμέραι...

Μὲ τί χαράν, μὲ τί καρδιοκτύπι ἐπερίμενε καὶ αὐτός, ὁ Πολύδωρος, νὰκούσῃ τότε, πρὸ χρόνων, ὅταν ἦτο ἀκόμη μικρός, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον των ὁ κύρ Σωτήρης, νὰ κτυπήσῃ τὴν ράβδον του καὶ νὰ ψάλλῃ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά των:

— Ορίσατε εἰς τὴν ἐκκλησίαν!... Καιρός! Αὐτὸν μάλιστα, τὸν Πολύδωρον, ὁ κύριος Σωτήρης ἐσυνείθιζε νὰ τὸν φωνάζῃ καὶ μὲ τὸ ὄνομά του:

— Πολύδωρε, σήκω!... Καιρός!

Διότι αὐτὸς ἦτο καὶ κανονάρχος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπάγῃ ἐνωρίτερα, διὰ νὰ διαβάσῃ πρῶτον τὸ ψαλτήριον καὶ κατόπιν νὰ ψάλῃ, ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν στασίδι, τὰ τροπάρια τῆς λιτῆς, μαζῆ μὲ τὸν ἐφημέριον, ὁ ὁποῖος ἔψαλλεν ἀπὸ τὰ δεξιά. Καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκη ὁ Πολύδωρος νὰ περάσῃ ὁ κύριος Σωτήρης καὶ νὰ τὸν ἐξυπνήσῃ· δὲν ἤμποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ ὕπνος καθ' ὅλην τὴν νύκτα διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ὥραν. Καὶ ὅταν ὁ κύριος Σωτήρης ἐπερνοῦσεν, αὐτὸς ἦτο ἤδη πρὸ πολλοῦ ἔτοιμος, καὶ τὸν ἐπερίμενε μαζῆ μὲ τὴν μητέρα του, διότι μαζῆ τῆς ἐπήγαινε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, πρῶτος-πρῶτος, πρὶν ἀκόμη προφθάσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριος Σωτήρης ἀπὸ τὸν γυρὸν του καὶ νὰ σημάνῃ.

Πῶς τὸν ἤρεζεν ὁ δρόμος ὅταν ἦτο τέτοια νύκτα!... Χωμένος μέσα εἰς τὸ χονδρὸν του ἐπανωφόριον, κονιὰ-κοντὰ μὲ τὴν μητέρα του, ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο βιαστικοί, διὰ νὰ μὴ μείνουν ἀργά, διότι αὐτὸν ἐπερίμενε ὁ γέροντας διὰ νὰ βάλῃ εὐλογητόν.

Καὶ ἡ ἐκκλησία, εὐμορφη, παστρική, σφογγαρισμένη, ἐλαμποκοποῦσε μέσα εἰς τὸ ὀλίγον φῶς τῶν κανδηλῶν τοῦ εἰκονοστασίου.

Πῶς τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοί! Διότι ἦτο καλὸν παιδί, τακτικὸς εἰς τὰ χρέη του καὶ καλλίφωνος. Τὸν εἶχαν χειροτονήσει καὶ ἀναγνώστην, εἰς τὴν μνήμην τῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ λειτουργὸς μητροπολίτης, ἀφοῦ τοῦ ἔκοψεν εἰς τρία μέρη τὰ μαλλιά, τὸν ἐφόρεσεν ἕνα ὠραῖο κατάχρυσον στιχάρι, καὶ ἐφώνησεν «ἄξιος!»

Αὐτὸς ἔλεγε τὸν ἀπόστολον μέσα ἀπὸ τὸ δεσποτικόν, αὐτὸς ἐκανοναρχοῦσε τὸν δεσπότην, αὐτὸς ἔλεγε τὸ «κέλευσον, δέσποτα», αὐτὸς ἔψαλλεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας, κάτω ἀπὸ τὸν μέγαν τὸν πολυέλαιον, τὸ «Σήμερον ὁ Χριστός», αὐτὸς ἐδιάβαζε μέσα εἰς τὸ ἱερὸν τὴν μετάληψιν καὶ τὴν εὐχαριστίαν εἰς τὴν ὥραν τοῦ κοινωνικοῦ, καὶ ἔπαιρνε κατόπιν ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ λειτουργοῦ τὸ ὑψωμά του.

Πῶς τὸν ἐζήλευαν τότε τὰ ἄλλα παιδιά, οἱ συμμαθηταί του! διότι μόνον αὐτὸς ἐφοροῦσε ράσον καὶ ἐστέκετο ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀναλόγιον, ὑψηλότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ πρὸ πάντων, καθὼς σήμερον, τῶν Φώτων, ὅταν κατέβαιναν μὲ παρατάξιν εἰς τὸ παραθαλάσσιον, αὐτὸν μόνον ἔπαιρνε ὁ γέροντας μέσα εἰς τὴν βάρκαν, καὶ ἀνοίγοντο μακρὰν, διὰ νὰ ψάλουν μαζῆ τὸ «Ἐν Ἰορδάνῃ», τὴν ὥραν ποῦ θὰ ἔρριπτεν ἐκεῖνος τὸν σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ θὰ ὠρμοῦσαν κολυμβῶντας τὰ παλληκάρια νὰ τὸν πιάσουν. Ὁ γέροντας μάλιστα συνείθιζε κάποτε νὰ τοὺς γελᾷ δύο ἢ τρεῖς φορές, προσποιούμενος ὅτι θὰ ἔρριπτε τὸν σταυρὸν, αὐτοὶ δὲ ἠναγκάζοντο νὰ ἐπιστρέφουν ὀπίσω εἰς τὰς θέσεις των καὶ νὰ παρατάσσονται πάλιν εἰς γραμμὴν, ἐνῶ ὁ κόσμος ἐγελοῦσε καὶ τοὺς ἐχειροκρότου.

Ὅταν δὲ πάλιν, δύο φορές τὸν χρόνον, τὴν παραμονὴν τῶν Φώτων καὶ τὴν μεγάλην Τρίτην τὸ βράδυ, εἶχε τὸν δίσκον του, καὶ ὁ προϊστάμενος, ἀπὸ τὴν Ὁραϊάν Πύλην, ἔλεγε εἰς τὸν κόσμον «νὰ τὸν φιλοδωρήσουν πλουσιοπαρόχως», ὅλοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ πολλὴν συμπάθειαν, τὸν ὠνόμαζαν «τὸ κανοναρχάκι μας», καὶ ἐφιλοτιμῶντο νὰ τοῦ δώσουν περισσότερα· ἐνῶ ὁ κύριος Σωτήρης, προπορευόμενος μὲ τὸ κανὶ καὶ ραντίζων μὲ ροδόσταγμα, ἔλεγε, ἐνθουσιασμένος καὶ αὐτός:

— Διὰ τὴν φιλοδορίαν τοῦ καλλιφώνου κανονάρχου μας!

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἐφρόντιζε τόσον διὰ τὰ συμπαθητικὰ βλέμματα καὶ τὰς συμπαθεῖς ἐκφράσεις τῶν ἀνδρῶν· ἐβιάζετο πότε νὰναβοῦν ἐπάνω, εἰς τὰ γυναικεία, ὅπου ἐστέκετο καὶ ἡ Κλεονίκη, ἡ παιδικὴ του φίλη καὶ γειτόνισσα, τὴν ὁποίαν ἀγαποῦσεν... Ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἔπαιζαν μαζῆ, καὶ κατόπιν, ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, ἠγαπήθησαν. Ἦτο πολὺ εὐμορφη ἡ Κλεονίκη: παχουλὴ καὶ στρογγυλοπρόσωπη, μὲ μεγάλα ὀλόμαυρα μάτια, ἔξυπνα καὶ γελαστά, μὲ ἀφθονα σγουρὰ μαλλιά, εἶχεν ἀναπτυχθεῖ πολὺ γρήγορα, χωρὶς κὰν νὰ φανῆ ἡ μεταβολὴ τῆς. Τὴν μίαν ἡμέραν τὴν εἶχεν ἀφίσει παιδί, μικρὸ κοριτσάκι, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐδυσκολεύθη νὰ τὴν γνωρίσῃ: εἶχε γίνει κόρη, σωστὴ καὶ χαριτωμένη, τὸ δὲ παιδικὸν φουστάνι τῆς ἦρχετο πολὺ κοντόν. Καὶ τὴν ἠγάπησε! Καὶ ἐκεῖνη τὸν ἀγαποῦσε... Δὲν εἶχαν βέβαια εἰπεῖ τίποτε μεταξὺ των, διότι καὶ νὰ τὸ κάμουν δὲν ἔτολμοῦσαν, καὶ πῶς νὰ τὸ ἐκμυστηρευθοῦν δὲν ἤξευραν. Ἄν τὸ ἐμάνθανεν ἔξαφνα ἡ μητέρα τῆς!... ἡ μητέρα του!... Τί θάλεγε! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ!... Τὰ κρυφοκυτάγματά των ὅμως, τὰ χαμόγελά των, καὶ πρὸ πάντων ἐκεῖνο τὸ δυνατόν καρδιοχτύπι καὶ ἡ μεγάλη στενοχωρία, τὴν ὁποίαν δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κρύψουν ὅταν ἐτύχαινε νὰ εὐρεθοῦν μαζῆ, ἦτο σημεῖον ἀλάνθαστον ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι καὶ οἱ δύο.

Ἐπέρασαν ἔπειτα χρόνια πολλά. Αὐτὸς ἐτελείωσε τὸ σχολεῖον, ἐπῆγε καὶ δύο χρόνια εἰς τὸ γαλλικόν, καὶ ἐπειδὴ εἶχε μάθει καλὰ τὴν μουσικὴν, τὸν ἐκράτησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀριστερὸν ψάλτην, συνάμα δὲ τὸν διώρισαν καὶ γραμματέα τῆς κοινότητος. Ἡ μητέρα του ἀπέθανε, καὶ ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα τῆς Κλεονίκης. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη των ἐξακολουθοῦσεν. Ὅταν μάλιστα ἔμειναν καὶ οἱ δύο ὄρφανοὶ καὶ χωρὶς κανένα, ἀπεφάσισαν νὰ στεφανωθοῦν. Ὅλη ἡ χώρα εἶχεν ἐγκρίνει τὴν ἀπόφασίν των, διότι ἦσαν καὶ οἱ δύο τίμια καὶ καλὰ παιδιά. Πλούσιοι βέβαια δὲν ἦσαν. Ἄλλ' ἡ Κλεονίκη εἶχεν ἕνα μικρὸ σπητάκι, ἠξευρε δὲ καὶ ὠραῖον κέντημα· θὰ τὸν ἐβοηθοῦσε λοιπὸν καὶ αὐτὴ, καὶ θὰ ἐπερνοῦσαν καλά.

Ἄλλ' ἡ τύχη δὲν ἦτο, φαίνεται, μὲ τὸ μέρος των.

Δύο χρόνια ἔζησαν μαζῆ, δύο πραγματικῶς εὐτυχημένα καὶ ἡσυχὰ χρόνια, ὅτε τὴν εὐτυχίαν των ἤλθε νὰ συμπληρώσῃ τὸ καλλίτερον δι' ἕνα ἀγαπημένον ἀνδρόγυνον γεγονός: ἡ Κλεονίκη θὰ ἐγένετο μήτηρ! Ἡ χαρὰ των, καὶ μάλιστα διὰ τὸν Πολύδωρον, δὲν εἶχεν ἕρρα. Δὲν ἠξευρε τί ἔκαμνεν. Ἐτριβε τὰς χεῖράς του ὡσὰν μικρὸν παιδί, καὶ ἐπλάττε χίλια ὄνειρα διὰ τὸ τέκνον του: Ἄν ἦτο υἱός, θὰ τὸν ἔκαμνεν ἀξιωματικόν, καὶ μάλιστα ἀξιωματικόν τοῦ ἵππικοῦ· νὰ φορέσῃ σπαθί, νὰ περιπατῇ ἐφιππος, ὑψηλὸς παλληκαρᾶς μὲ τὸ καλλοστριμμένον του μουστάκι καὶ τὴν χρυσοῦν στολὴν, μὲ τὰ παράσημά του, νὰ λαμποκοποῦν τὰ ὑποδήματά του, νὰ τὸν λαχταροῦν τὰ εὐμορφα καὶ πλούσια κορίτσια, νὰ τοῦ ἔρχονται αἱ προξενιαὶς καταποδιαστά, ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, νὰ ἦναι ὁ περιζή-

τητος γαμβρὸς τῶν μεγάλων καὶ ἀριστοκρατικῶν σαλονιῶν...

Τί θὰ πῆ τάχα ἰατρὸς ἢ δικηγόρος ἢ καθηγητής; Χαμμένα πράγματα! νάρχωνται νὰ σ' ἐξυπνοῦν τὰ μεσάνυχτα καὶ νὰ τρέχῃς δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ· νὰ σπάνης ἔξαφνα τὸ κεφάλι σου καὶ τὰ πόδια σου διὰ νὰ σοῦ τύχῃ μία καλὴ δίκη· εἶτε νᾶσαι ὑποχρεωμένος νὰ προσκυνᾷς ποδιαὶς ἐφόρων καὶ ἐπιτρόπων διὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν θέσιν σου... Σπουδαῖα πράγματα, μὰ τὸ ναί!...

Καλέ, τίποτε, τίποτε ἀπ' αὐτά! τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα εἶναι τὸ καλλίτερον σήμερον, τὸ ευγενέστερον δι' ἕνα νέον παλληκαρᾶν, ὑψηλόσωμον, μαυρομούστακον, φιλόπονον καὶ ἀξιοπρεπῆ. Τὸ σπαθί του νᾶναι καλά! αὐτὸ σήμερον προσκυνᾷ ὁ κόσμος, καὶ εἰς αὐτὸ μόνον ἐμπιστεύονται σήμερον οἱ ἄνθρωποι. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ κυνηγᾷς ἐσὺ τὴν προῖκα, ἀλλὰ ν' ἀφίσης νὰ σὲ κυνηγᾷ αὐτὴ. Καὶ νὰ ἰδῆς τί υἱὸς θὰ γίνῃ ὁ ἰδικός σου! μοναδικὸς εἰς τὸ εἶδος του: ἀνάστημα πρῶτον! εὐμορφία πρώτη! ἀληθὴς γίγας καὶ ἀληθὴς ἄγγελος!

— Καλὰ μὲν ὄλ' αὐτά, τοῦ ἔλεγε ἐνίοτε ἡ Κλεονίκη, ἀλλ' ἂν γεννηθῇ κόρη;

Ὁ Πολύδωρος ὅμως ἦτο ἀνεξάντλητος εἰς ἐπιχειρήματα.

— Αἶ! ἂν γεννηθῇ κόρη, τότε κ' ἐγώ, διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὴν τύχην, θὰ τὴν ὑπανδρεύσω μὲ ἀξιωματικόν. Τέλος πάντων, μὲ δύο λόγια: θέλω σπαθί μέσα στὸ σπητί μου! Παρακάτω δὲν συμφέρει.

Ἐν τούτοις ἐπερνοῦσαν αἱ ἡμέραι. Ὅτε, ἔξαφνα, μίαν νύκτα, δεκαεπτὰ δεκεμβρίου, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὸ περιμένουν, ἡ Κλεονίκη ἠσθάνθη τὰς ὠδῖνας τοῦ τοκετοῦ. Ἦσαν μόνοι: καὶ τῶν δύο οἱ συγγενεῖς κατοικοῦσαν μακρὰν, ἄλλοι εἰς τὸ Σταυροδρόμι καὶ ἄλλοι εἰς τὸν Ἅγιον Στέφανον. Ἡ δὲ ὥρα ποῦ ἦτο, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ φωνάξουν τοῦλάχιστον καμμίαν γειτόνισσαν.

Ὁ Πολύδωρος τὰ εἶχε χάσει κυριολεκτικῶς, καὶ δὲν ἠξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἄλλ' ἡ Κλεονίκη τὸν καθησύχασε.

— Μὴ τρομάξῃς· τοῦ εἶπε. Πήγαινε σὺ νὰ φέρῃς τὴν μαμμὴν, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ μεταξὺν θὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγματα, καὶ ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ ξημερώσῃ.

Μαμμὴ των ἦτο ἡ Μενεξελιά. Ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ μεσοχώρι, καὶ ἦτο ἀρκετὸς δρόμος ἕως ἐκεῖ.

Ἀνέκαθεν ὁ Πολύδωρος δὲν ἦτο τῆς γνώμης νὰ προσλάβουν αὐτὴν. Δὲν τοῦ εἶχε κάμει καλὴν ἐντύπωσιν αὐτὴ ἡ γυναῖκα. Ὅχι, βέβαια, διότι δὲν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τέχνην τῆς· ἀπ' ἐναντίας ἐφημιζέτο, ἂν καὶ πολὺ νέα ἀκόμη. Τὸ βέβαιον ὅμως ἦτο ὅτι, χωρὶς νὰ ξεύρῃ καὶ αὐτὸς διατί, κάτι τοῦ ἔλεγε μέσα του ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν ληψοδοσίας μὲ αὐτὴν τὴν γυναῖκα.

— Βρὲ ἀδελφέ! ἔλεγε. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα φαίνεται καμωμένη διὰ κάθε ἄλλο, παρὰ διὰ νὰ κάμῃ τὴν μαμμὴν. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶχα ἀκουστά ἀπὸ τὴν γιαγιά μου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὅτι ἡ μαμμὴ πρέπει νὰ ἦναι γυναῖκα σεβάσμια, ὑπανδρευμένη, καὶ μάλιστα χήρα, μὲ παιδιά δικὰ τῆς. Καὶ ὄχι νὰ ἦναι νέα, καὶ τόσον ὠραία, νὰ φορῇ καπελλίνα μὲ πτερά, φουστάνια τῆς τελευταίας μόδας, λουστρίνια στὰ πόδια τῆς, νὰ πηγαίῃ εἰς τὰς συναναστροφάς, νὰ τραγουδῇ, νὰ παίζῃ κιθάραν, νὰ χορεύῃ βάλς, καὶ νὰ προξενεῖται

νύμφη... Ἡ Μενεξελιά ὁμοιάζει μᾶλλον θεατοῖνα, ἀπ' ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι γυμνάζουν σκυλάκια καὶ μαῖμοῦδες εἰς τὴν Εὐρώπην. Ξεύρω κ' ἐγὼ τί νὰ εἰπῶ; καὶ τὸ ὄνομά της ἀκόμη εἶναι πολὺ μυρωδάτο!

Ἄλλ' ἡ Μενεξελιά ἔτυχε νὰ ἦναι γνωστὴ τῆς Κλεονίκης καί, καθὼς ἐσύχναζεν εἰς τὰ μεγάλα σπήτια, τῆς ἐπρομήθευε πάντοτε ἐργασίαν ἀπὸ κεντήματα· ὅταν δὲ τὴν εἶδεν ἔγκυον, τῆς εἶχε προτείνει αὐτὴν νὰ προτιμήσουν, καὶ ἡ Κλεονίκη τῆς τὸ ὑπεσχέθη.

Τέλος πάντων καὶ ὁ Πολύδωρος δὲν ἠθέλησε ν' ἀντισταθῆ περισσότερον, ἀφοῦ μάλιστα εἶχαν καὶ συμφέρον, ἐδέχθη καὶ αὐτὸς τὴν Μενεξελιάν καί, τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην, ἔτρεξε νὰ τὴν πάρῃ· καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἀνήσυχος, διότι εἶχεν ἀφίσει τὴν Κλεονίκην μόνην, τὴν παρεκάλεσε νὰ μὴ ἀργήσουν.

Ἡ Μενεξελιά, πράγματι, δὲν ἤργησε νὰ ἐτοιμασθῆ καί, εἰς δέκα λεπτά, ἦτο κάτω, εἰς τὴν αὐλὴν, ὅπου τὴν ἐπερίμενον ἀνυπομονῶν ὁ Πολύδωρος.

— Ἡ καὶμένη ἡ κυρία Κλεονίκη, εἶπε, θὰ ἐτρόμαξε βέβαια μὲ τὸ ἔξαφνικόν! Πρωτὰ ἡ καὶμένη, καὶ μόνη... Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ μόλις ἐφόρεσα κάτι τι. Σχεδὸν ὅπως ἤμουν εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ μὲ τῆς πιτυφλαῖς. Διῆτε!

Καὶ συνάμα ἤνοιξε τὸ ποδῆρες πολύμαλλον γουνωτὸν ἐπανωφόριόν της, κάτωθεν τοῦ ὁποίου ἐφοροῦσε, ποδῆρη ἐπίσης, γλυκυτάτου ἀνοικτοπρασίνου χρώματος μάλινον νυκτικὸν χιτῶνα, μὲ ὠραῖα ὁμοιόχρωμα κεντήματα εἰς τὸ στήθος καὶ εἰς τὸν λαιμόν, καὶ μέσα εἰς τὸν ὁποῖον τὸ θαυμάσιόν της παράστημα ἐλάμβανεν ὅλην του τὴν θελκτικὴν καὶ χαρίεσσαν μεγαλοπρέπειαν.

Ἄλλ' ὁ Πολύδωρος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ προσέξῃ εἰς τίποτε· ἐβιάζετο νὰ φθάσουν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Διὰ τοῦτο, ὅταν ἐκεῖνη, προσποιουμένη πλέον εἶτε πραγματικῶς δυσκολευομένη, ἀργοποροῦσεν ἕως ὅτου βάλῃ τὰ λάστιχά της, ἔκλυεν αὐτὸς καὶ τῆς τὰ ἐφόρεσεν, ἐνῶ αὐτὴ, καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς της, προσεκτικὴ διὰ νὰ μὴ ἐγγίση κατὰ γῆς καὶ λερωθῆ, ἀνέστυρεν ὑψηλὰ τὸ ἐπανωφόριόν της καί, μαζῆ μὲ αὐτό, καὶ τὸν νυκτικὸν χιτῶνά της.

— Ἡ ὑπηρέτριά μας εἶναι ἡ ὀκνηρότερα γυναῖκα τοῦ κόσμου! ἔλεγεν, ἐνόσω ὁ Πολύδωρος, σκυμμένος χαμαί, προσεπάθει νὰ προσαρμόσῃ εἰς τὰ λάστιχα τὰς κάπως μεγάλας διὰ τὴν χωρητικότητά αὐτῶν παντούφλας της. Ποτέ της, μὰ ποτέ της δὲν ἔχει τὰ πράγματα ἐγκαίρως ἐτοιμα. Πότε λείπει τὸ ἓνα, πότε λείπει τὸ ἄλλο. Εὐτυχῶς ὅτι δὲν εἶχε χθὲς λάσπαις· ἄλλως θὰ ἤμουν τώρα ὑποχρεωμένη νὰ φορέσω τὰ λάστιχά μου καταλασπωμένα. Βρέχει ἔξω, κύριε Πολύδωρε;

— Ὁχι, ὄχι. Παγωνιὰ μόνον.

— Ὅσον δι' αὐτὸ δὲν μὲ μέλλει. Θὰ στηριχθῶ κατὰ εἰς τὸν βραχίονά σας, καὶ δὲν ἔχω φόβον νὰ πέσω.

— Ἰκτὸς μόνον ἐὰν γλυστρήσωμεν καὶ πέσωμεν μαζῆ! προσέθηκε, γελῶσα καὶ ἀρπάζουσα μὲ ὀρμὴν τὸν βραχίονά του, ἐνῶ ἐξήρχοντο εἰς τὴν ὁδόν.

Εἰς ὅλον τὸν δρόμον δὲν ἀφῆκε καθόλου τὴν φλυαρίαν της. Ἐν πρώτοις παρεπονέθη διὰ τὸ ἐπάγγελμά της: κοπιῶδες ἐπάγγελμα καὶ ἀνάξιον διὰ μίαν γυναῖκα. Νὰ σηκώσῃ ὅ,τι ὠρα εἶναι καὶ νὰ τρέχῃ εἰς τὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ... Καὶ νὰ ἦναι τοῦλάχιστον πάντοτε ὁ καιρὸς ὅπως ἀπόψε!... Διότι τὴν ἀρέσει

παραπολύ, τρελλαίνεται νὰ περιπατῆ τὴν νύκτα, ὅταν ἦναι παγωνιὰ χωρὶς χιόνια, καὶ φεγγάρι! Ἄλλὰ διὰ τὴν καὶμένην τὴν κυρίαν Κλεονίκην, καὶ κατακλυσμὸς ἂν ἦτο, πάλιν θὰ ἔτρεχεν εὐχαρίστως· ἐκτὸς μόνον ἂν ἔστελλαν κανένα ἄλλον διὰ νὰ τὴν πάρῃ. Θὰ ἐδείλνυζε, δὲν θὰ εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς ὅποιον τύχη, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἤρχετο...

Διότι, δὲν εἶναι μὲν πράγματα διὰ νὰ τὰ λέγῃ αὐτὰ κανεῖς, ἀλλ' εἶναι περίεργον καὶ ἀκατανόητον! δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὴν πλησιάσῃ ἄνδρας, ἔστω καὶ διὰ πρώτην φοράν, χωρὶς νὰ ἐρωτευθῆ μαζῆ της! Τὸ ἔχει παρατηρημένον χρόνια τώρα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἦτο ἀκόμη μικρὸ παιδάκι... Καὶ ἀκούστε δὲ αὐτὸ τὸ νόστιμον: Εἶναι νὰ σκάνῃ κανεῖς στὰ γέλοια!

Ἐπήγαινε ἀκόμη εἰς τὸ νηπιαγωγεῖον, ἦτο μόλις ὀκτὼ ἔτων κοριτσάκι καὶ ὁ παιδονόμος τοῦ σχολείου, γέρος ἄνθρωπος ἐκεῖ, ὁ συχαμμένος, μὲ παιδιὰ καὶ μὲ ἐγγόνια, τὴν ἐκνηγοῦσεν εἰς τὰς γωνίας τοῦ κήπου καὶ τῆς αὐλῆς, καὶ ἅμα τὴν ἐπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του, τόσο σφιγκτὰ τῆς ἐσφιγγε τὰ πόδια, ὥστε αὐτὴ ἠναγκάζετο νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὸν πόνον... Τί ὀργὴ Θεοῦ, ἀλήθεια, μερικοὶ ἄνθρωποι! θαρρεῖς ποῦ εἶναι καμωμένοι διὰ νὰ σταυρῶνουν τὸν κόσμον: Ἀκόμη τὸν ἐνθυμεῖται πῶς ἐγίνετο ἀλλόκοτος, καὶ πῶς τὰ μάτια του ἀλλοιωροῦσαν... νὰ χαθῆ! ὁ γεροξεκουιάρης! ἠθέλε νὰ κάμῃ καὶ τὸν παιδονόμον... Ἐύλο ποῦ τὸν ἔπρεπε!...

Δι' ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν δὲν εἶχε πλέον ἐμπιστοσύνην εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα! κυριολεκτικῶς. Ἐννοεῖται τώρα, διὰ τὸν κύριον Πολύδωρον δὲν ὑπῆρχε λόγος! ἡ ἐμπιστοσύνη της πρὸς αὐτὸν δὲν ἔχει ὄρια· τὸν θεωρεῖ ὡς ἀδελφόν της καί, μὲ ὅλον τὸ θάρρος τῆς φιλίας των, πηγαίνει εἰς τὸ σπήτι τοῦ ὡσιν σπήτι ἰδικόν της, ὅπως τύχη, μισοενδεδυμένη, χωρὶς κανένα φόβον νὰ παρεξηγηθῆ...

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἤρχετο σφιγκτότερον πλησίον του, ἐπιπτε σχεδὸν ἐπάνω του, πότε μὲν ἀποσυρομένη πρὸς τὰ ἔξω τοῦ πεζοδρομίου διὰ νὰ μὴ πατήσῃ τοὺς σκύλλους, κοιμωμένους εἰς τὰ κατώφλια τῶν οἰκιῶν, πότε δὲ προσπηδῶσα λίθον τινὰ τῆς ὁδοῦ, καὶ πάντοτε γελῶσα ὁσάκις ἐτύχαινε νὰ παραπατήσῃ.

Ὁ Πολύδωρος ἤρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ τὴν συνειθίζῃ πλησίον του, σφιγμένην κοντά του καὶ σφίγγουσαν τὸν βραχίονά του, ὑπὸ τὴν μασχάλην τοῦ ὁποίου ἠσθάνετο μίαν ἔκτακτον καὶ πολὺ εὐχάριστον θερμότητα. Ὅταν δέ, κατόπιν, ἡ Μενεξελιά, ἐπεκτείνουσα τὸν λόγον, εἶπε καὶ κάτι ἄλλα πράγματα, μισοδιπλωματικά μὲν καὶ συγκεκαλυμμένα, τολμηρότατα ὅμως καὶ κάπως ὑπερβαίνοντα τὴν συνήθη οἰκειότητα, ὁ Πολύδωρος, λησμονήσας καὶ τὴν Κλεονίκην καὶ τὴν ἀνησυχίαν του, ἤρχισε νὰ γοητεύηται καὶ αὐτὸς, νὰ γελᾷ μὲ τὰ λεγόμενά της, νὰ τῆς ἀποκρίνεται ἀναλόγως, νὰ τῆς δίδῃ μάλιστα καὶ ἀφορμὴν διὰ νὰ εἴπῃ περισσότερα, ἀποκαλυπτικώτερα, μᾶλλον καταληπτὰ καὶ προσεγγίζοντα εἰς τὴν οὐσίαν. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ ὅταν, ἐπὶ τέλους, εὐρέθησαν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας του, ἠπόρησε πότε εἶχαν κάμει τόσον δρόμον καὶ πῶς εἶχαν φθάσει τόσον γρήγορα...

Ἐν τούτοις τὸ βρέφος ἐγεννήθη νεκρόν. Ἄλλ' ὁ Πολύδωρος δὲν ἔδωκε καμμίαν σχεδὸν σημασίαν εἰς τοῦτο. Δὲν βαριέσαι! Βάσανον καὶ τὰ παιδιὰ! τί δὲν τραβοῦν οἱ καὶμένοι οἱ γονεῖς ἕως ποῦ νὰ τὰ μεγαλώσουν!...

πότε εἶνε ἄρρωστα, πότε ἔχουν τὰ πείσματά των... Τυραννία, τέλος πάντων. Καὶ ἔπειτα μήπως δὲν εἶχαν ἀκόμη καιρόν! Νφοῖ ἦσαν. Τί ἀνάγκη νὰ σκλαβωθοῦν ἀπὸ τώρα;

Ναὶ μὲν, δὲν σοῦ λέγω, τὸ ἠθέλε τὸ παιδί· ἕως χθὲς ἀκόμη τὸ ἐπερίμενε μὲ τόσην λαχτάραν... καὶ μάλιστα νὰ ἦτο υἱός!... Ἄλλὰ, φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν ἤξευρε τί ἔλεγεν. Ἐλογάζετο χωρὶς τὸν ξενοδόχον: ἐνόμιζεν ὅτι τὰ παιδιὰ γεννῶνται μὲ τὸ τίποτε, χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν, μόνον των... Ἐλα ὅμως τώρα ποῦ εἶδε καὶ τὰ καθέκαστα! Καὶ ἔπειτα, εἰς τί κίνδυνον ἔρχονται αἱ καὶμέναις αἱ γυναῖκες!... πῶς ὑπέφερον ἡ ταλαίπωρη ἡ Κλεονίκη!... Καὶ μάλιστα δι' ἓνα τέτοιον νευρικὸν καὶ στενόχωρον ἄνθρωπον, ὅπως αὐτός, ὦ! αἱ γένναις καὶ τὰ παιδιὰ εἶνε μία ἀληθινὴ πολυτελεῖα...

Καλὰ ποῦ ἦταν καὶ ἡ καὶμένη ἡ κυρία Μενεξελιά! Καλῆς ψυχῆς γυναῖκα, ἡ καὶμένη πονετικιά! συντροχέτρα! πραγματικὴ φίλη εἰς τέτοιαις ὥραις... Καὶ τέχνη μιὰ φορά! ὄχι λόγια!... Περίεργον πρᾶγμα, ἀλήθεια, νὰ μὴ τοῦ εἶχε κινήσει ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς τὴν συμπάθειαν! Καὶ ὅμως, πράγματι: τέτοιαις γυναῖκες ὅ,τι 'πῆς ἀξίζουσιν! Καλὰ τὸ λέγουσιν, ὅτι οἶα ἡ μορφή τοιαύτη καὶ ἡ ψυχὴ...

Μετ' ὀλίγον, ἡ Μενεξελιά, ἀφοῦ ἐπεριποιήθη τὴν λεχῶ, ἐξῆλθεν ἔξω διὰ νὰ τὸν συλλυπηθῆ διὰ τὸ ἀτύχημα, καὶ τοῦ εἶπε:

— Τί νὰ κάμετε, κύριε Πολύδωρέ μου; Ἔσεῖς νᾶσθε καλὰ!

Αὐτὸς τότε, εἰς τὴν ἀφηρημάδα του, ἠθέλησε νὰ τῆς φιλήσῃ τὸ χέρι. Ἄλλ' ἐκεῖνη ἀπέσυρε τὴν χεῖρά της καὶ τοῦ ἔδωκεν ἓνα ἔλαφρόν ῥάπισμα ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς παρεῖας.

— Σιωπὴ! τῷ εἶπεν. Ἄν μᾶς ἀκούσῃ ἀπὸ μέσα!... Πᾶμε κάτω νὰ μοῦ χύσητε νερὸν νὰ πλυθῶ...

— Κ' ἔτσι, ἐγείναμ' ἄνω κάτω, κ' ἐπήγαμεν στὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ!... Δυόμισον χρόνια γένηκαν προχθὲς π' ἄφισα τὴν γυναῖκά μου, ἕως ὅτου εὐρέθηκα ἐπὶ τέλους καὶ μέσα στοὺς δρόμους... Ἀτιμὴ γυναῖκα!... Φόνισσα!... Φαρμακερὴ!... Κακοῦργα!...

Ἡ φωνὴ τοῦ κυρ Σωτήρη δὲν ἠκούετο πλέον. Ἄλλ' εἶχε τελειώσει, φαίνεται, τὸν γυρόν του, διότι μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ σημαίγῃ ἡ ἐκκλησία. Ἀραιοὶ τινες προσκυνηταί, πρὸ πάντων ἐργαστηριάρχοι τῆς ἀγορᾶς, ἤρχισαν νὰ περνοῦν τὸν δρόμον, βήχοντες καὶ πτύοντες θορυβῶδες καὶ καλημερίζοντες ἀλλήλους. Μετ' ὀλίγον ἤνοιξε καὶ τὸ παραπόριον τοῦ καπηλείου, καὶ ἐξῆλθεν ὁ κάπηλος.

— Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι, μωρὸ διάβολε! εἶπεν, ἰδὼν τὸν Πολύδωρον ἰστάμενον ἀκόμη ἐκεῖ ἔξω.

— Θὰ πάγω στὴν γυναῖκά μου!... ἐπιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Πολύδωρος, ὡσεὶ ἀπαντῶν εἰς τοὺς λόγους τοῦ καπήλου.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἐξεπληρώθη ἡ πρόρρησις του ἡ πρωινή, ὅταν εἶχεν ἐξυπνήσει μέσα εἰς τὸ κρεβάτι τῆς Μενεξελιάς:

— Ἡ κανένα πολὺ μεγάλο κακό, νὰ ξεύρης; σήμερα θὰ μοῦ συμβῆ, ἢ κανένα πολὺ μεγάλο καλὸ θὰ κάμω.

Εἶχε γίνε τὸ δεύτερον.

Ο ΧΕΙΜΩΝΑΣ

(Από τες «Ωρες»)

—*—

Χιονίζει στά ψηλώματα βροχολογάει στους κάμπους,
Φυσομανούν οι αέριδες στεριάς και τοῦ πελάγου,
Κι' ἡ θάλασσα ἀναγριεύεται, βαρυκομῆ κι' ἀγρίζει.
Ἀσπρολογοῦνε τὰ βουνά, πὸ τὴν κορφή ὡς τὸν πάτο,
Οἱ κάμποι νεροπνίγονται, φουσκόνουν τὰ ποτάμια,
Καὶ ξεχειλίζουν ἄγρια, θολά, κοκκινισμένα.
Κατακρύνουν τὰ νερά καὶ γέρονται κρουστάλλια,
Σειοῦνται τὰ δέντρα μὲ θυμὸ στά ξέφυλλα λαγκάδια,
Καὶ τὰ καράβια δέρονται στὲς τρικυμίες μέσα.
Κι' ἀπὸ ψηλά ἀπὸ τὰ βουνά καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς κάμ-
[πους
Καὶ μὲς ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἓνα τραγοῦδι βγαίνει,
Ἐπιτραγοῦδι θλιβερό, σὰν μαῦρο μυρολόγι :
—« Ἦρθε ὁ Χειμῶνας ὁ σκληρός, ὁ ἄγριος Χει-
[μῶνας! »

✠

Ἔχασεν ὅλη ὁ οὐρανὸς τὴν ὄμορφη θωριά του,
Τὸ γαλαζένιο χρῶμά του, τὸν βασιλεῖα τὸν ἥλιο,
Τ' ἀστέρια τ' ἀναρίθμητα καὶ τὸ χρυσὸ φεγγάρι
Κι' ἐντύθηκε στά σύννεφα καὶ στὲς πυκνὲς ἀντάρες.
Οἱ ἡμέρες ἐθολώσανε καὶ σκοτεινοβολοῦνε
Κι' ὁμοιάζουν σὰν ἀπόσπερνο, χωρὶς καμμιάν ἀχτίδα,
Κι' οἱ νύχτες κατισκότεινες, μακρυνές, συννεφιασμένες,
Ἀνάστερες κι' ἀφέγγαρες ξαπλόνονται σὰν Ἄδης,
Καὶ μὲς ἀπὸ τὰ σκοτεινά, τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια
Ἐνα τραγοῦδι ἀχολογῆ, σὰν μαῦρο μυρολόγι :
—« Ἦρθε ὁ Χειμῶνας ὁ κακός, ὁ ἄγριος Χει-
[μῶνας! »

✠

Οἱ ξευγολάτες σταματοῦν, δὲν κάνουνε χωράφι,
Κι' ὀλόημερα παχνιάζουνε τ' ἄξια καματερά τους,
Οἱ πιστικοὶ σηκόνονται μὲ τὲς μακρειές τους κάλπες
Κι' ἀπόημερα ξεβγάζουνε τὰ νησικὰ κοπάδια,
Καὶ τὰ προντοῦν βαρυόθυμα καὶ δίχως καμμιά χάρη,
Τὰ γίδια μὲς στά σύθαμνα, τὰ πρόβατα στά ἰσιάδια,
Κι' ὀλημερῆς τὰ βόσκουνε καὶ γλήγορα τὸ βράδυ
Καταβρεμμένοι καὶ νωθροὶ τὰ μπάζουνε στάχειμάδια.
Οἱ ναῦτες μὲ τὰ κύματα νυχτόημερα παλεύουν,
Ἄλλοι γλυτόνουν κι' ἔρχονται στά ποθητὰ λιμάνια,
Κι' ἄλλοι γιὰ πάντα κάνουνε τὴν θάλασσα γιὰ μνήμα.
Κι' ἓνα τραγοῦδι σέρνειαι, σὰ μαῦρο μυρολόγι :
—« Ἦρθε ὁ Χειμῶνας ὁ κακός, ὁ τρομερός Χει-
[μῶνας! »

✠

Τὴν Πλάσση ὅλη σύγκορμη τὴν ἀγκαλιάζει ἡ νέκρα.
Τραγοῦδι δὲν ἀκούγεται κι' οὔτε πουλλὶ κἀνένα
Δαλεῖ στά δέντρα χαροπὰ καὶ μόνον τὰ κοράκια
Πετοῦν ἀπάνω στά κλαριά καὶ κρᾶ-κρᾶ-κρᾶ φωνά-
[ζουν.
Ὁ κάθε πόθος τῆς καρδιάς νεκρόνεται καὶ πάει,
Μὲ μαῦρη πεῖνα στὴν καρδιά τὰ λόγγα σκίζει ὁ λύκος
Καὶ τρέχει-τρέχει ἀγριοπὸς μ' αἵματα νὰ τὴν σβήση.
Τὸ κρούσταλλο εἶναι θάνατος καὶ σάβανο τὸ χιόνι
Καὶ βογγητὰ οἱ ἀγέριδες, κι' οἱ τρικυμίες οἱ μαῦρες
Κι' οἱ ἀκατάταυτες βροχὲς δάκρυα καὶ μυρολόγια.
Κι' ἀπὸ ψηλά ἀπὸ τὰ βουνά καὶ κάτω ἀπὸ τοὺς
[κάμπους
Καὶ μὲς ἀπὸ τὴν θάλασσα μαῦρο τραγοῦδι βγαίνει,
Τραγοῦδι ἄγριο, θλιβερό, καθαριὸ μυρολόγι :
—« Ἄς εἶταν νὰ μὴν ἔρχονταν καμμιά φορὰ δ
[Χειμῶνος! »

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

Νά! ὁ μπαμπᾶς!

ΚΑΙ Η ΣΕΙΡΑ ΜΑΣ

Ἡ βιομηχανία τῆς Βιεννέζικης ὀπερέτας ἐπῆρε καλὰ τὸν δρόμον της.

Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι μᾶς ἔχει εὐχαριστήση ἀρκετὰ μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ ζωηρὰν μουσικὴν της, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦμεν καὶ νὰ ἀρνηθῶμεν, ὅτι παίζει πολὺ εὐκόλα με τὴν φιλοτιμίαν μερικῶν λαῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν δά νὰ ἐπιδείξουν ὅσα ἄλλοι ἐπιδεικνύουν ἕληκ τῆς βιωτικῆς των ἐξελίξεως.

Ἐνθυμεῖσθε τί πικρίαν ἠσθάνθησαν οἱ ἄγνοι Μαυροβούνιοι, ὅταν μὲ τὴν « Εὐθυμὴ χήρα » εἶδαν νὰ σατυρίζηται ἡ πατριαρχικὴ τοῦ ἡγεμόνος των αὐλή;

Ἐνθυμεῖσθε ἐπίσης μὲ πόσῃν ἀγανάκτησιν ὑπεδέχθησαν ἡ μᾶλλον δὲν ἐπέτρεψαν τὴν πρώτην παράστασίν της εἰς τὸ « Βαριετέ »;

Φαίνεται δὲ ὅτι ἡ ἀγανάκτησις, ἡ διαμαρτυρία καὶ ἡ συγκίνησις ἐνὸς ὀλοκλήρου λαοῦ οὐδεμίαν εἰς τὸν κ. Λέχαρ ἔκαμαν ἐντύπωσιν, ἀφοῦ καὶ δεύτερον τοιοῦτον ἐπεχείρησε πρὸ ἡμερῶν ἀδίκημα.

Ἦλθε βλέπετε καὶ ἡ σειρά μας.

Εἰς μίαν νέαν τοῦ ὀπερέταν, ἡ ὁποία σατυρίζει κάθε ἑλληνικὸν καὶ ἡ ὁποία πρὸ ἡμε-

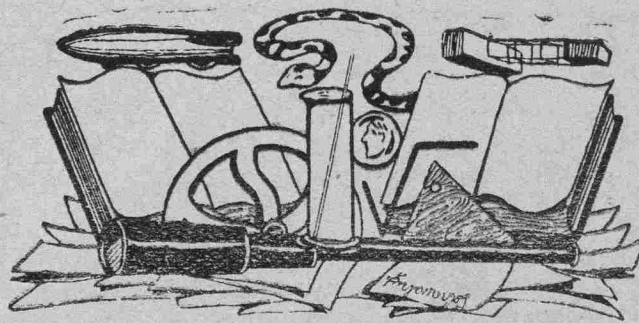
ρῶν παρεστάθη εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὁ κ. Λέχαρ μᾶς δίδει ἀκόμη μίαν ἀπόδειξιν τῆς ἀδυναμίας του, προκειμένου νὰ περιπαίξῃ τοὺς μικροὺς καὶ ἀδυνάτους.

Καὶ λοιπὸν, χωρὶς καμμίαν νὰ δίδῃ προσοχὴν εἰς παλαιὰν ἢ νέαν ἀρετὴν τοῦ Ἑλλήνος, καταφεύγει εἰς τὸν μισὴλληνα Ἀμποῦ, πέρνει μίαν ἀπὸ τὰς σελίδας τοῦ « Βασιλέως τῶν ὀρέων » καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν γράφει τὴν νέαν τοῦ ὀπερέταν, μὲ τὸν βαρὺν τίτλον ἡ « Κόρη τοῦ Ληστοῦ ».

Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ, ὅτι ἡ « Κόρη τοῦ Ληστοῦ » εἶναι γεμάτη μὲ ληστείας καὶ ἀπαγωγὰς, εἰς βάρος πάντοτε κάθε ἑλληνικοῦ. Κρίμα, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἰδιοφροσῖα, ὁποία ἡ τοῦ κ. Λέχαρ, νὰ καταπονεῖται μὲ τὸ μέγα ἀδίκημα, τὸ ὁποῖον τόσον ἀσπλαγχνᾶ ἐννοεῖ νὰ καταφέρῃ κατὰ δύο ἀγνῶν λαῶν.

Μέσα εἰς τὰ ὀλίγα μας αὐτὰ λόγια ἀφίνομεν νὰ ἐννοηθῇ τὸ μέγα πρὸς τοῦτο παρόπονόν μας. Δὲν εἶναι, ἄλλως τε, δίσκολον ὅπως ὁ κ. Λέχαρ μὲ τὴν πολυσοφίαν του μάθη καὶ παραδεχθῇ, ὅτι δὲν εἶναι δίκαιον νὰ παίξῃ κανεὶς μὲ τὴν φιλοτιμίαν ἐνὸς λαοῦ.

Α Σ . . .

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Μ. ΜΩΥΣΕΙΔΟΥ, Ιατροῦ,

Η ΧΟΛΕΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 212 καὶ τέλος)

Αἱ κυβερνήσεις ὀφείλουσι νὰ ἐπιστήσωσι τὴν προσοχὴν τῶν ἰδίως ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ ἀκαθάρτων συνοικιῶν.

Ἐχουσιν αἱ ἀρχαὶ καθήκον νὰ ἰδρῶσιν ὑπηρεσίας δωρεὰν ἐπισκέψεων, νὰ διοργανώσωσι προφυλακτικὰς ἰατρικὰς ἐπισκέψεις κατὰ συνοικίας, νὰ ἀραιώσωσι τὰς συνοικίας καὶ νὰ προσπαθήσωσιν ἐν γένει νὰ καταστήσωσι τὰς ὑγιεινὰς συνθήκας τῶν συνοικιῶν τῶν πτωχῶν τάξεων ἥττον εὐνοϊκὰς διὰ τὴν ἐπιδημίαν.

Διὰ νὰ ἀποδείξωμεν ὁποῖαν σημασίαν κέκτηται ἡ ἐξυγίανσις τῶν πτωχῶν συνοικιῶν ἐπὶ χολερικῆς ἐπιδημίας ἀναφέρομεν τὸ ἐξῆς γεγονός :

Κατὰ τὸ 1832 ἡ χολέρα ἐλυμαίνετο τὴν Βιέννην. Οἱ πλούσιοι ἐγκατέλειψαν μέρος τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ εὐρείων μεγάρων τῶν εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ ἡ χολέρα ἐνικήθη ἐν Αὐστρίᾳ, διὰ τῆς ἐξόδου ταύτης τῆς νυκτὸς τῆς 4ης Αὐγούστου τῆς ὑγιεινῆς (Briquet).

Ἐκαστος ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ τὰ μέσα, δι' ὧν δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν χολέραν ἐν καιρῷ ἐπιδημίας καὶ νὰ υποδοθῆσιν οὕτω τὸ ἔργον τῆς δημοσίας ἀρχῆς. Συνοφίζομεν ἐν τοῖς κατωτέρω τὰς κυριωτέρας ὁδηγίας, αἵτινες αὐστηρῶς πρέπει νὰ τηρῶνται πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς χολέρας :

Ἐν ὥρᾳ ἐπιδημίας πρέπει ἕκαστος νὰ μὴ καταλαμβάνηται ὑπὸ φόβου, ἀλλὰ νὰ τηρῇ τὴν δέουσαν ψυχραιμίαν.

Αἱ σποδραὶ συγκινήσεις καὶ αἱ λύπαι προδιαθέτουσιν εἰς τὴν χολέραν.

Ἐκαστος ὀφείλει νὰ διατηρῇ εἰς τὸ ἄτομόν του καὶ τὴν οἰκίαν του τελείαν καθαριότητα, σχεδὸν σχολαστικὴν. Ἡ ἐν παντὶ ἐγκράτεια μετὰ τῆς καθαριότητος ἀποτελοῦσι τὴν ἀρίστην ἀπὸ τῆς χολέρας προφύλαξιν.

Τὰ διαμερίσματα πρέπει νὰ ἀερίζωνται καλῶς. Τὰ ζῶα, πρὸς τὰ ὁποῖα τρέφουσιν ἀγάπην αἱ ζωόφιλοι ἰδίως ἀντιπρόσωποι τοῦ ὠραίου φύλου, πρέπει ν' ἀπομακρύνωνται ὡς ἐπικίνδυνα εἰς ἄκρον.

Ἡ μεγαλειτέρα φροντίς θὰ λαμβάνηται διὰ τοὺς ἀποπάτους.

Μὴ μεταβάλλετε τὸ εἶδος τοῦ βίου σας. Ἀποφεύγετε μόνον τὰς ἐορτὰς καὶ τὰς συναθροίσεις. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ν' ἀλλάξωμεν τὴν δίαιταν, ἢν ἀκολουθοῦμεν, ἀρκεῖ νὰ ἦ καλή.

Μὴ λαμβάνετε φάρμακον, ἂν ἡ ὑγεία σας διατηρῆται καλῆ. Καθάρσια, ἰδίως δὲ τὰ ἀλατώδη (Villacabras, Yanos κλπ.) οὐδέποτε πρέπει νὰ λαμβάνωνται, ἐκτὸς εἰδικωτάτης ἐνδείξεως.

Μὴ ἐπισκέπτεσθε τοὺς ἀρρώστους, εἰμὴ μόνον ἐὰν τὸ καθήκόν σας σὰς ἐπιβάλλῃ τοῦτο ἢ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη.

Ἀποφεύγετε πάντα συγχρωτισμὸν καὶ πᾶσαν συνδιάλεξιν μετὰ τῶν ἐρχομένων ἐκ μολυσμένων μερῶν.

Μὴ ἐγκαταλείπητε τὴν οἰκίαν σας ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ διαφύγητε τὴν νόσον. Σκεφθῆτε, ὅτι εἰς μεγαλειτέρον ἐκτίθεσθε κίνδυνον ταξιδεύοντες καὶ ἐγκαθιστάμενοι εἰς πόλιν ξένην, ὑπὸ συνθήκας διαφόρους ἢ παραμένοντες εἰς τὴν θέσιν σας καὶ τακτικὸν ἀκολουθοῦντες βίον. Πρέπει νὰ ἀναβάλῃτε πᾶσαν μεταβάσιν εἰς χολερόδλητα μέρη, καθόσον ἰδιαίτατα ὁ νέηλος ρέπει πρὸς τὴν νόσον. Ἡ χολέρα εἶνε πολὺ φιλόφρων εἰς τοὺς νεήλυδας.

Πίνετε ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον ὕδωρ, καὶ τοῦτο προερχόμενον ἐξ ἀνυπόπτου πηγῆς. Πᾶν πόσιμον ὕδωρ, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ, ἐν ᾧ πλύνονται αἱ παροφίδες καὶ ὅ,τι δῆποτε χρησιμεύει πρὸς παρασκευὴν καὶ παράθεσιν τῆς τροφῆς, δέον νὰ ἦναι ἐβρασμένον. Προτιμώτερον ἐν γένει πρὸς πόσιν εἶναι τὸ πηγαῖον ὕδωρ. Τὰ ἐν χρήσει ἐν ταῖς οἰκίαις φίλτρα, πλὴν ἴσως τοῦ ἠθμοῦ Chamberlain-Pasteur, εἶναι μᾶλλον ἐπιβλαβῆ ἢ ὠφέλιμα, ἐκτὸς ἐὰν πλύνωνται καὶ ἀλλάσσωνται μάλιστα συνεχῶς.

Ἡ ὁποιαδήποτε χρήσις ὕδατος ποταμῶν, τάφρων, λιμνῶν, ἐξ ἀκαθάρτων πηγῶν, ἀσκεπῶν ἢ ἀτελῶς ἐσκεπασμένων, ὡς καὶ ὕδατος, προερχομένου ἐκ πηγῶν γειτνιαζουσῶν πρὸς ἀκαθάρτους τόπους ἢ πρὸς κοπροδόχους λάκκους, εἶναι εἰς ἄκρον ἐπικίνδυνος ἐν καιρῷ ἐπιδημίας. Τὸ χειρότερον ὕδωρ εἶναι τὸ τῶν φρεάτων.

Οὐδέποτε εἰς τὰ περίεξ πηγῶν πρέπει νὰ πλύνωνται ἀσπρόρρουχα, οὐδὲ νὰ χύνηται ἀκάθαρτον ὕδωρ. Ἄν ἔχητε καὶ τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν ὅτι τὸ ὕδωρ σας εἶναι ὑπόπτου προελεύσεως, μὴ κάμνητε χρήσιν αὐτοῦ πρὸς πόσιν, οὔτε πρὸς πλύσιν τοῦ προσώπου σας, οὔτε πρὸς ἀπόπλυσιν τοῦ στόματός σας, οὔτε πρὸς πλύσιν τῶν μαγειρικῶν σκευῶν, εἰμὴ μόνον ἂν ὑπεβάλλετε τοῦτο εἰς βράσιν ἐπὶ ἐν λεπτόν τῆς ὥρας. Διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ἄρτου, ὡς καὶ διὰ τὴν πλύσιν τῶν λαχανικῶν δέον νὰ χρησιμοποιῆται ἐβρασμένον ὕδωρ. Διὰ ν' ἀποβάλῃ τὸ βραστὸν ὕδωρ τὴν ἀηδῆ του γεύσιν, προσθέτετε εἰς ἕκαστον ποτήριον ὀλίγον τρυγικὸν ὀξὺ ἢ κιτρικὸν ὀξὺ (0,60 — 0,80 εἰς 1000 ὕδατος) ἢ δύο σταγόνας ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος. Τηρεῖται τὸ ὕδωρ ἐντὸς ἀγείων καθαρωτάτων.

Ἐξαιρετος συνήθεια κατ' οἶκον ἢ καὶ εἰς δημόσια καταστήματα εἶναι ἡ χρήσις, ἀντὶ ὕδατος, ἀφθόνου ἐλαφροῦ ἐγγύματος τεύου ἢ ἀφεψήματος λεμονίου ἢ ἀφεψήματος χαμαιμήλων. Δύνασθε νὰ κάμνητε χρήσιν τεύου, καφέ καὶ σοκολάτας, ὡς καὶ καλοῦ ζύθου καὶ ἀκράτου οἴνου, λικέρ ὀλίγου, ρουμίου κλπ.

Ἀποφεύγετε τὰ παγωτὰ καὶ τὰ λίαν ψυχρὰ ποτὰ.

Εἶναι ὠφέλιμος ἡ χρήσις τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων, ἰδίως τῶν ὀξυανθρακικῶν.

Ἀποφεύγετε νὰ πίνετε γάλα ἄβραστον.

Αἱ ἄωροι καὶ σεσηπιταὶ ὀπῶραι, τὰ ὄστρακόδεσμα, τὰ ἐν ἀποσυνθέσει ἐδώδιμα καὶ πᾶν ὅ,τι τείνει νὰ ὑπερφορτώσῃ τὸν στόμαχον, εἰσὶν ἐπικίνδυνα· οἱ πέποινες, οἱ σικιοὶ καὶ τὰ τοιαῦτα φαίνονται ἄξια τῆς κακῆς φήμης, ἢν ἀπέκτησαν.

Ἐπιτρέπεται ἡ χρήσις ὀπωρικῶν, χορταρικῶν καὶ κρομμύων, ἀλλὰ πάντοτε ἐβρασμένων.

Ἀποφεύγετε τὰ χοιρινά, τὰς κονσέρβας,

τὰ φασόλια, τοὺς ἐρεβίνθους, τὰ μύδια, τὰ στρείδια. Ἀποφεύγετε πᾶσαν κατάχρησιν, διανοητικὴν καὶ πνευματικὴν, τὰς ἐρωτικὰς διαχύσεις, τὰς ἀγρυπνίας, καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ἐξασθενήσῃ τὸ σῶμα. Μὴ πίνετε ἢ τρώγετε ἐντὸς δωματίου ἀσθενοῦς.

Αἱ μυῖαι ἢ ἄλλα ἔντομα δύνανται νὰ μεταφέρωσι τὰ μικρόβια τῆς χολέρας ἐκ τοῦ πάσχοντος εἰς τὰς τροφάς.

Καὶ αὐτὰ τὰ σιγὰρα δύνανται νὰ μεταδώσωσι τὸ νόσημα.

Διατηρεῖτε τὴν κεφαλὴν δροσεράν, τὸ σῶμα θερμὸν καὶ τοὺς πόδας στεγνοὺς.

Διαμένετε καὶ κοιμᾶσθε ἐν καθαρῷ ἀτμοσφαίρᾳ· ἀποφεύγετε νὰ κοιμᾶσθε με ἀνοικτὰ παράθυρα καὶ νὰ ὑποβάλλησθε εἰς ἀγρυπνίας.

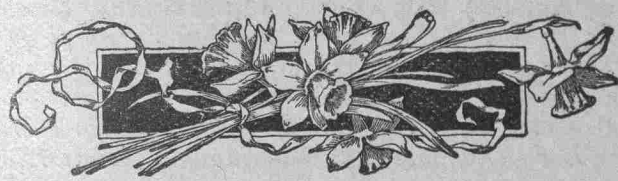
Ἀποφεύγετε τοὺς καμάτους, τὰ ρεύματα καὶ τὰς ψύξεις καὶ ἰδίως ὅταν τὸ σῶμα εἶναι ἰδρωμένον, ἰδίως δὲ τὰς ψύξεις τῆς κοιλίας. Ζώνη ἐκ φλανέλλας ἐπὶ τοῦ δέρματος ἀπ' εὐθείας ἐφαρμοζομένη προφυλάττει ἀπὸ πᾶσαν ἀτμοσφαιρικὴν μεταβολήν.

Πλύνετε συχνάκις ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὰς χεῖρας δι' ὕδατος καὶ σάπωνος καὶ μάλιστα πρὸ τῆς λήψεως τῶν τροφῶν.

Ἄν ἐθίζατε ὑποπτον ἢ ἀκάθαρτον ἀντικείμενον, πλύνετε τὰς χεῖράς σας ἐπιμελῶς με ἀντισηπτικὴν τινα διάλυσιν. Ἐν καιρῷ ἐπιδημίας ἢ ἐλαφροτάτῃ τοῦ στομάχου ἢ τῶν ἐντέρων διαταραχῇ δέον νὰ ὑποβάλληται εἰς διαιτητικὴν καὶ ἐπιμελεμένην θεραπείαν καὶ νὰ εἰδοποιῆται ἀμέσως ὁ ἰατρὸς διὰ τὰ περαιτέρω. Ἡ χολέρα σπανίως ἀρχεται ἀπὸ τῶν συμπτώματα (ἀνησυχία), ὡς διάρροια, βορβορυγμοί, ἀνορεξία κλπ., αἵτινες μᾶς προειδοποιοῦσιν οὕτως εἰπεῖν τὴν ἐκρηξιν τῆς καταιγίδος. Ἡ προειδοποιητικὴ αὕτη περίοδος εἶναι εὐτυχῶς σχεδὸν πάντοτε ἰατῆ. Ἴδου διατὶ ὀφείλομεν νὰ καταφεύγωμεν εἰς τὸν ἰατρὸν ἐπὶ τῇ ἐλαχίστῃ ἀδιαθεσίᾳ. Πᾶσα ἀργοπορία ἐπιταχύνει τὸ πρὸς τὸν τάφον βῆμα.

Ὡς πρὸς τὴν θεραπείαν τῆς χολέρας ἐπαναλαμβάνω καὶ αὐθις ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τὸ εἰδικὸν αὐτῆς φάρμακον. Ἡ χολέρα, ὅπως καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, δὲν εἶναι σήμερον ὅπως αἱ πρῶται ἐμφανισθεῖσαι ἐν Εὐρώπῃ ἐπιδημίαι. Ἡ ἐπιστήμη κατώρθωσε νὰ τὴν ἐξημερώσῃ, οὕσα εἰς θέσιν εἰς καλὰς βεβαίως διοργανωμένας ὑγειονομικὰς ὑπηρεσίας, νὰ τὴν πνίξῃ ἐν τῇ γενέσει τῆς. Ἀπὸ χολέρα ἔγινε cholericule, ὅπως φάλλει ὁ Γαλάτης ποιητής. Ὅλοι μας ἔχομεν καθήκον ἱερόν, ἀπέναντι τοῦ κοινῶν κινδύνου, ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς αὐτοσυντηρησίας τοῦλάχιστον ὁδηγοῦμενοι, νὰ ἀναλάβωμεν τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς χολέρας, ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών μας.

Τελευτώντες, ἐπαναλαμβάνομεν ὅ,τι πρὸ 45 ἀκριδῶς ἔτων ἐδροντοφῶναι ἐν τῇ πόλει μας κατὰ τὸ συνέδριον τῆς Κων/πόλεως ὁ πολὺς ἀκαδημαϊκὸς Fauvel : «Πρέπει νὰ γείνη γνωστόν, ὅτι ἡ χολέρα, καίπερ μεταδοτικὴ, δὲν προσβάλλει μοιραίως τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐπήρειαν αὐτῆς, ὅτι καλῶς κεκανονισμένη ζωὴ, ἐξαιρετοὶ ὑγιεῖναι συνθήκαι, εἶναι σχεδὸν ἀσφαλῆς ἐγγυήσεις κατὰ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς, ὅτι κατὰ προτίμησιν προξενεῖ ὄλεθρον εἰς τόπους ἀκαθάρτους, μεταξὺ πληθυσμῶν ἐξητλημένων ὑπὸ τῆς πενίας καὶ ἀνθρώπων ἐξησθενημένων ἀπὸ ἀσθενείας καὶ παρεκτροπᾶς».

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θρασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρως τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρόκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου. Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων ἐγεννήθη ὁ Εὐτύχιος. Ἡ Ἑλένη, αἰσθανθεῖσα τὰ σημεῖα τῆς μητρότητος καὶ ἀπεχθανομένη τὸν σύζυγόν της, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς της διαζύγιον. Ὁ Ἰακώβος Δῶρος ὀργίζεται, φοβούμενος τὸ σκάνδαλον, καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣν πληγώνει εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ Ἑλένη, θεραπευθεῖσα, φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἔμενον ὁ Θρασύβουλος, μεθ' οὗ συνέζη μὴνᾶς ἑπτά. Ἄλλ' ὁ θεῖος τοῦ Θρασυβούλου θὰ διήρχετο μετ' ὀλίγον ἐκ Κων/πόλεως, ὁ νέος δέ, γνωρίζων ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν του, προσπαθεῖ ν' ἀποκρύψῃ τὰς σχέσεις του.

✦

Ὁ Θρασύβουλος μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ σπίτι του γενναίωτος καὶ ὀλισμέστος ἀπὸ χαλύβδινον ἠθικὸν σθένος.

Τὸ λουτρόν ἐκεῖνο τὸν εἶχε καταστήσει ἄτρωτον ὡς τὸ λουτρόν τῆς Στυγὸς τὸν Ἀχιλλέα.

Ἄλλ' ἄρα γε μετὰ τὸ λουτρόν ἐκεῖνο εἶχε μείνει ἀγίλλειος πτέρνα εἰς τὸν Θρασύβουλον, ὡς τότε εἰς τὸν ἦρωα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου;

Ἐβάδιζε μὲ βῆμα ζωηρὸν καὶ ἐφθασεν εἰς τὰ Μνηματάρια. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἡ Ἀκρόπολις» καὶ ἐζήτησε τὸν διευθυντὴν του.

— Τὸν κ. Ζωκίδην! πῶς εἰσθε; τί γίνεσθε; καιρὸν εἶχαμε νὰ σᾶς δοῦμε, ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ ἰδιοκτήτης, μόλις εἶδε τὸν Θρασύβουλον.

— Καλά, εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος μὲ ὕψος ἀνθρώπου θέλοντος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας του.

— Καὶ πῶς ἦτον αὐτό, κ. Ζωκίδη; ἠρώτησεν ὁ ξενοδόχος.

— Ἀκριβῶς αὐτὸ ἤμην ἔτοιμος νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀλλὰ πρὸ παντός θὰ σᾶς παρακαλέσω ἐχεμύθειαν.

Ἀπεσώθησαν τότε εἰς τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον.

— Σᾶς ἀκούω, εἶπεν ὁ διευθυντής, περιεργὸς ν' ἀκούσῃ τὰς ἐξομολογήσας τοῦ Θρασυβούλου.

— Λοιπὸν θέλω ἀπὸ σὲ ἐν δωμάτιον διὰ πολὺν καιρὸν.

— Δίαν εὐχαρίστως θέλετε πρὸς τὸν δρόμον, εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα ἢ εἰς τὸ πρῶτον;

— Ὅπου θέλει ἄς εἶναι· δὲν μ' ἐνδιαφέρει αὐτὸ διόλου· ἀλλὰ κατὶ ἄλλο.

— Λέγετε, παρακαλῶ.

— Θέλω νὰ λέγῃς εἰς ὅποιον ζητήσῃ γιὰ μὲ πληροφορίας ὅτι μένω ἐδῶ ἀπὸ 2-3 μηνῶν καὶ εἰς ὅποιον ἔλθῃ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ καὶ δὲν μ' εὐρίσκει, νὰ τοῦ λέτε: τώρα μόλις ἐφυγεν ὁ κ. Ζωκίδης. Δέχεσαι;

Ὁ ξενοδόχος ἐγνώριζε καλά τὸν Θρασύβουλον, ὥστε δὲν ἐφοβεῖτο ὅτι ἡ ψευδὴς αὐτῆ ὁμολογία θὰ εἶχε συνεπείας· εἰςευρεν ὅτι ἦτο ἠπίος, τίμιος, εὐγενὴς καὶ δὲν ἐδίστασε ν' ἀπαντήσῃ:

— Δέχομαι εὐχαρίστως.

— Μὴ φοβῆσαι, φίλε μου, δὲν εἶναι τίποτε μυστηριώδες, δὲν σοῦ κρύπτω τίποτε, ἂν σοῦ πῶ ὅτι πρόκειται νὰ δεχθῶ αὐτὰς τὰς ἡμέρας τὸν θεῖόν μου ἀπ' τὴν Σμύρνην καὶ δὲν θέλω νὰ . . .

— Ἐκατάλαβα, ἐκατάλαβα, διέκοψεν ὁ ξενοδόχος, ἐγὼ θὰ εἰδοποιήσω τὰ γκαρσόνια καὶ . . . μείνατε ἤσυχος, κ. Ζωκίδη.

— Δύο πράγματα μένου νὰ μάθω: Τί θὰ πληρῶναι δι' ἐνοίκιον καὶ ποῖος εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ δωματίου μου.

— Τὸ 36 εἶναι πολὺ ὠραῖον δωματιάκι, ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα . . . δὲν μαλόνομεν.

— Πολὺ καλά· πάρε σήμερον δύο λίρας καὶ εἰς τὸ μέλλον λογαριαζόμεθα.

Καὶ ἀνεχώρησε.

Μετὰ ταῦτα ἠγόρασεν ἐν κιβώτιον, μίαν ἐνδυμασίαν, μερικὰ ἀσπρόρρουχα καὶ τινα ἄλλα χρεϊώδη καὶ τὰ ἔστειλεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Ὅταν δὲ ἐτελείωσεν ἡ ἐργασία τοῦ γραφείου, ἐμάζευσε μερικὰ κατάστιχα καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσεν ἕνα μικρὸν ὑπάλληλον:

— Πήγαινε τα αὐτὰ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπε μὲ ἀφελῆ τρόπον.

— Ὁ κύριος ποῦ κάθεται; παρακαλῶ.

— Ἀκόμη δὲν τῶμαθες; μήπως τώρα σὲ φέρουμε; Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Ἀκρόπολις», εἰς τὸν ἀριθμὸν 36.

— Συγγνώμην ἂν τὸ ἐλησμόνησα, προσέθηκέν ὁ ὑπάλληλος, ρίπτων εἰς ἑαυτὸν τὸ λάθος καὶ ἐφυγεν.

Ὁ Θρασύβουλος μετέβη κατόπιν καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐτακτοποίησεν ὅσα εἶχε στείλει εἰς τὸ δωμάτιον, ἔδωκεν εἰς ὅλα τὰ πράγματα κάποιαν ἐξωτερικὴν ὄψιν χρήσεως καὶ ἀπεμακρύνθη, μὴ λησμονήσας εἰς τὸν ξενοδόχον νὰ προσθέσῃ:

— Λοιπὸν; . . .

— Εἶναι ὅλα ἐν τάξει, ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Ὅταν ὁ Θρασύβουλος ἦτο πλέον εἰς τὴν ὁδόν, ἔτριψε τὰς χεῖράς του.

— Ἐως ἐδῶ νομίζω ὅτι εἴμεθα ἄρκετὰ προσφυλαγμένοι . . .

✦

Δὲν παρήλθεν ἑβδομάς, ὅτε λαμβάνει ὁ Θρασύβουλος ἐν τηλεγράφημα:

«Ἐρχομαι αὐστριακόν» ἦτο τοῦ θεῖου του.

Τὸ ἀτμόπλοιον θὰ ἦρχετο τὴν ἐπομένην. Ἡτοίμασε λοιπὸν ὁ Θρασύβουλος ὅτι ἔπρεπεν εἰς τὸ γραφεῖόν του· τὰ πάντα ἦσαν ἐν τάξει· οἱ ἰσολογισμοί, αἱ παραγγελίαι, ἡ ἀποθήκη, τὸ ταμεῖον· ἄλλ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἠτοίμασε μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιμελείας, ἦσαν τὰ κατ' αὐτόν. Ἐπήγην εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔρριψε μὴ ματιὰ εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ ὅποιον δὲν εἶχε μείνει ὅτε μίαν νύκτα καὶ παίρνει ἔπειτα ἰδιαιτέρως τὸν ξενοδόχον.

— Αὔριον ἔρχεται ὁ θεῖος, ὥστε σὲ παρακαλῶ . . .

— Μείνατε ἤσυχος, κ. Ζωκίδη· τὰ πάντα ἔχω διορθώσει μὲ τὸν ἀκριβέστερον τρόπον, ἀπήντη ἐκεῖνος μὲ κάποιον ὕψος αὐταρεσκείας.

Ὁ Θρασύβουλος δὲν ἐζήτηι περισσότερα.

Μετέβη εἰς τὸ σπίτι του. Πρὸς τὴν Ἑλένην ὑπῆρξε πολὺ τρυφερός· τὴν δ' ἐπομένην τὴν ἐφίλησε καὶ τῇ λέγει:

— Ἑλένη μου, ἀπόψε ἴσως δὲν ἔλθω· ἕνα βαπόρι ἦλθε καὶ θὰ ξεφορτώσῃ πρᾶγμα στὸν Χαϊδάρ πασᾶ, ὥστε πρέπει νὰ βρισκομαι ἐκεῖ . . . μὴ ἀνησυχῆσῃς λοιπὸν ἂν δὲν μὲ ἴδῃς· καθήκοντα ἐμπορικὰ βλέπεις . . .

— Ἔστω, Θρασύβουλε, πρόσεχε ὅμως πρὸ παντός μὴ κρυώσῃς, πρόσεχε.

Τὸ ἔργον τοῦ Θρασυβούλου ἐστηρίζετο πλέον ἐπὶ καλοῦ συνδυασμοῦ ψεύδους, πρᾶγμα, τὸ ὅποιον δὲν συνεβιβάζετο πρὸς τὸν χαρακτήρα του διόλου· ἀλλὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἄλλως· ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν θεῖόν του τὸ σκεδῖόν του, οὔτε εἰς τὴν Ἑλένην τοὺς φόβους του ἀπὸ τὴν ἄφιξιν τοῦ θεῖου του. Χάριν τῆς εὐτυχίας τῆς Ἑλένης ἡ συνειδήσῃς του ἐσυνθηκολόγησε πρὸς στιγμὴν.

✦

Τὸ αὐστριακὸν ἐφθανε περὶ τὴν μεσημβρίαν. Ὁ Θρασύβουλος ἐπὶ τῆς προκυμαίας τὸ περιέμενε. Μόλις δ' ἐνεφανίσθη, μία λέμβος τὸν μετέφερεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ἐκεῖ εὗρε τὸν θεῖόν του· ἦτο ἄρκετὰ καταβεβλημένος.

Μετὰ τοὺς πρώτους χαιρετισμοὺς ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς οἰκογενείας του.

— Ὅλοι, ὅλοι εἶναι καλά καὶ σὲ φιλοῦν γλυκά-γλυκά, ἀπήντησεν ὁ γέρον ἐναγκαλιζόμενος τὸν ἀνεψιόν του.

Ὁ Θρασύβουλος ἦτο φιλόστοργος νέος· ἠγάπα τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν ἐχρεώσται τόσα· ἠγάπα καὶ τὰς ἀδελφάς του, τῶν ὁποίων δὲν ἦτο μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ πατὴρ καὶ προστάτης. Κάθε δὲ καλὴ εἰδήσις περὶ τῆς ὑγείας τῆς οἰκογενείας του ἦτο δι' αὐτὸν μία ζωηρὰ χαρὰ καὶ ἠδονή.

— Εἰσθε ἔτοιμος νὰ ἐξέλθητε, θεῖε; τὸν ἠρώτησε μετὰ τινα λεπτά.

— Ναί, θὰ ἔβγω. Ξεύρεις ἔχω εἰσιτήριον κατ' εὐθείαν διὰ τὴν Ὀδησσόν· ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ πλοῖον φεύγει αὔριον, θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὸν τὸν σταθμὸν διὰ νὰ ἴδῶ τὴν πόλιν.

Καὶ ἔπειτα:

— Ἀλήθεια, πῶς πηγαίνουν ἡ δουλειές;

— Πολὺ καλά, θεῖε, ὅπως καὶ θὰ τὰς ἴδῃτε.

Ὁ Ἰακώβος Βολλούδης μὲ τὸν ἀνεψιόν του ἀπεβίβασθησαν εἰς τὸν Γαλατᾶ καὶ ἐκ τῆς προκυμαίας μετέβησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ γραφεῖον.

Τὸ ἐξησχημένον βλέμμα τοῦ γέροντος δὲν ἤρρησε ν' ἀντιληφθῇ τὴν τάξιν καὶ τὴν εἰλικρίνειαν, ἢ ὁποία διεῖπεν ὅλας τὰς ἐμπορικὰς ἐνεργείας τοῦ ἀνεψιοῦ του· δι' αὐτό, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰ κατάστιχα καὶ ἐζήτησε μερικὰς πληροφορίας, εἶπε:

— Φθάνει, Θρασύβουλε· εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ σέ, εἶσαι τὸ δεξιὸν μου χέρι. Γι' αὐτὸ δὲ εἰς ἀνταμοιβὴν θὰ σοῦ πῶ τὰ σχέδια ποῦ ἔχω γιὰ σέ· ἀλλ' ἄς εἶναι, τώρα ἔμπορῶμε νὰ κάμωμε κάνα γύρο.

— Ὅπως θέλετε, προσέθηκέν ὁ νέος· ἀπόψε εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποῦ θὰ σᾶς φιλοξενήσω στὸ δωμάτιό μου.

— Καὶ ποῦ μένεις; στὸ ἴδιο μέρος;

— Ὅχι, θεῖε· μένω στὸ ξενοδοχεῖον «Ἡ Ἀκρόπολις», ἕνα πολὺ ἤσυχον καὶ καθαρὸ ξενοδοχεῖον, μὲ καλὴν περιποίησιν. Τὰ σπῖτια, ξεύρετε, καὶ αἱ οἰκοτροφίαι ἔχουν καὶ τὰ ἐλαττώματά τους.

— Κατάλαβα, παιδί μου, σ' ἐκατάλαβα, δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ὅ,τι κάμνεις θὰ εἶναι πάντοτε διὰ τὸ καλὸν σου.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ στείλω τὴν μικρὰ βαλίτσα ἐπάνω;

— Στείλέ την· θὰ εὐρεθῇ κανὲν δωμάτιον καὶ δι' ἐμὲ εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν σου.

Ὁ Θρασύβουλος ἐφώνησε τὸν ἴδιον μικρὸν ὑπάλληλον.

— Πᾶρε τὸν χαμάλην καὶ πήγαινε τὴν βαλίτσα τοῦ κ. Βολλούδης εἰς τὸ δωμάτιό μου.

— Πολὺ καλά, κύριε.

— Καὶ νὰ εἰπῆς εἰς τὸν ξενοδόχον νὰ ἐτοιμάσῃ κανὲν πλαγιὸν δωμάτιον· ἂν δὲν ἔχη, νὰ φέρῃ ἕνα κρεβάτι ἀκόμη εἰς τὸ ἰδικόν μου.

— Πολὺ καλά, κύριε.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐσοι θέλετε νὰ λάβητε μέρος τὸ Πάσχα εἰς τὴν ἐκδρομὴν Ἱεροσολύμων, ἐγγραφεῖτε ἀπὸ τοῦδε καὶ πληρώσατε τὸ τίμημα τοῦ εἰσιτηρίου διὰ μηνιαίων δόσεων. Ζητήσατε περιληπτικὸν πρόγραμμα ἀπὸ τὸν ὀργανωτὴν τῆς ἐκδρομῆς κ. Θωμᾶν Βαλαλᾶν, Γαλατᾶ, Χάνιον Ἁγίου Πέτρου.

Πρὸς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐηρεστήθησαν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους νὰ μᾶς εὐχηθῶσιν, ἀπευθύνομεν ἐνταῦθα τὰ θερμά μας εὐχαριστήρια, μὴ δυνάμενοι ν' ἀπαντήσωμεν ἐνὶ ἐκάστῳ ἰδιαιτέρως.

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀντιπρόσωποι ἡμῶν καθὼς καὶ οἱ ἀπανταχοῦ ἐγγεγραμμένοι εἰς τὸ «Απ' Ὀλα» ὅπως εὐαρεστηθῶσι καὶ στέλωσιν ἡμῖν συντομώτερον τὸ τίμημα τῆς ἐπιθεωρήσεως εἴτε εἰς γραμματόσημα ἐντὸς συστημένης ἐπιτολῆς, εἴτε εἰς ταχυδρομικὴν ἢ τραπεζιτικὴν ἐπιταγὴν καὶ θέλουσι μεγάλως μᾶς ὑποχρεῶσαι. Ἡ πρώτη ἔξαμηνία, ἄλλως, μετὰ τινα φύλλα συμπληροῦται, ἐπιθυμοῦμεν δὲ νὰ κανονίσωμεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὰ βιβλία μας.

Ἀτάλεια, Σ. Παπ. Ἐνεργ. εἰς ἡμερολ. καὶ ἐπιθεωρ., τίμημα γρ. 13 ἐλήφθη, εὐχαριστῶς δεκτὰ, φωτογρ. ἐλήφθη, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀποστολὴν ἐθραύθη, εἰ τρόπον ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τοιχογραφηθῇ πέμψ. παρακ. ἕτερον ἀντίτυπον ἐντὸς δύο καρτονίων προφυλαγμένον. — Ἀδριανούπολις, Α. Βουλκίδην Σειράς ἀδυνατοῦμεν νὰ σᾶ. ἀποστείλωμεν, καίτοι ἀνετυπώθη τὸ α', β' καὶ γ' φύλλον, ἐν τούτοις ἐξηγλήθησαν τὰ δ', ε', ζ', ια' ιε'. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀδύνατος ἀποβαίνει ἡ ἀνατύπωσις. Ἐπέμψαμεν εἰς 2 ταχ. δέματα ἡμερολόγια, 570 ἐλήφθη. εὐχ. — Ἀργυρούπολις, Ι. Ἀβρ. Ἐνεργ. 7 πλὴν τῶν 6 προηγ., τὸ ὄνομα τὰ δὲν ἐλάβ. ἐτι, εὐχαριστοῦμεν δι' αἰσθήματά. — Ἀγκυραν, Ἀρ. Μου εβελ. Ἐνεργ. 3 εἰς ἐπιθεωρ. καὶ ἡμερολ., εὐχαρ. δι' εὐνοϊκὰ κρισεῖς σας καὶ θερμὰ αἰσθήματα, τίμημα 2 ἔγγρ. ἐλήφθη. — Ἀδᾶ-Παζάρ, Ν. Βαδ. Ἐνεργ., εὐχαρ., ἐλήφθη ἀντίτ. 1 ἔγγρ. καὶ 2 ἡμερολ., αἰτούμ. ἐξηγλήθη μέχρις ἐνός. — Ἀμισόν, Ὑπ. Ἀδὰμ Τελευταία σας ἐλήφθη. Εἰδοποιήθη ἐγκαίρως ἡμέτερος ἀντιπρόσωπος νὰ σᾶς δίδῃ σειράς φαίνεται παρημέλησεν, ἐξετάζομεν, συγγνώμην.

Βάλια, Γ. Δουκάκ. Δελτίον 12 ἔγγρ. ἐπιθ. καὶ 16 ἡμερ. ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ τίμημα, εὐχαριστ. — Βιζύη, Γ. Δουλ. Ἐπισκ. ἐστάλησαν. — Βίγαν, Ι. Ε. Γιανν. Γρ. 81 ἐλήφθησαν, κατεχωρ. 14 σώματα ἡμερολ. — Βαλια, Ο. Καν. Ἐπισκ. στέλλονται, δελ. 10 ἐπιθ. καὶ 8 ἡμερ. ὡς καὶ λιρ. 1.15 ἐλήφθη, εὐχ. θερμῶς προεκδοθέντων ἀποστ. ἀδ. ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς βλέπετε ἐν τῇ ἰδίᾳ στήλῃ. — Βαϊθούρ, Ἀδ. Ὁρολ. Μετὰ συγχινήσεως βλέπομεν τὴν ἀγάπην. δι' ἧς περιβάλλεται τὸ «Απ' Ὀλα» αὐτόθι καὶ ἄλλοχού, δ' ὁ δὲν δύναται εἰ μὴ νὰ σᾶς εὐγνωμονῇ. Δελτίον 11 ἡμερ. 2 ἐπιθ. κατεχ., ἐλήφθη. γρ. 65, εὐχαρ. θερμῶς.

Γιάλοβα, Γ. Οἰκ. Ἐλήφθη, ἀντίτ. ἡμερ., ἐλήφθησαν καὶ τὰ αἰ., δημοσιευθήσονται. — Γκείβε, Θ. Τζαβέλ. Δελτίον σας ἐλήφθη.

Δεδὲ ἄ. ἀτζ, Γ. Καραμι. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Σᾶς γράφομεν ταχυδρομικῶς. Ν. Κοϊδην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, ὁδηγίας ἐδώκαμεν.

Ἐσκῆ Σελίρ, Θε. φ. Γ. Τριαντ. Δελτίον σας 3 ἐπιθ. καὶ 2 ἡμερ. ἐλήφθη, πέμπομεν, εὐχαρ. — Αὐτόθι, Χ. ρ. Σικ. Ἐπιστολή σας καὶ γραμματόσημα ἐλήφθη, ἀποστελλόμενα δημοσιευθήσονται.

Ζογγουλδάκ, Α. Καρ. Ἐνεργ. 12 ἔγγρ. εἰς ἐπιθ. κοί ἡμερ., εὐχαρ. θερμῶς, τίμημα εἰσπραχθήσεται. — Αὐτόθι, Κ. Μπ. Ἐνεργ. 2 εἰς ἐπιθ. καὶ ἡμ., γρ. 21 ἐλάβομεν, εὐχαρ.

Ἡράκλ. Ἰκονίου, Μαυρομ. Δελτίον σας μὲ 3 νέας ἔγγρ. καὶ τίμημα ἐλήφθη.

Θεσσαλονίκη, ... Παναγ. Ἐπιστολή σας καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Ἰωάννινα, Χρ. Κ. Παν. Δελτίον 7 ἔγγρ. ἐπιθεωρ. καὶ 6 ἡμερ. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Ἰβόρ ν, Χρῖστ. Π. Παν. Δελτίον ἔγγραφῶν καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Ἰκόνιον, Ι. Στυρ.

Ἐπιστολή σας ἐλήφθη μετὰ νέων ἔγγραφῶν καὶ ταχ. ἐντάλματος. — Αὐτόθι, Κ. Τερκέν. Ἐπιστολή καὶ γραμμ. ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Κεσάνην, Γ. Βουλκ. Εὐχαρ. διὰ τὰς προπαθείας, ἀ; καταβάλλεται πρὸς διάδοσιν τοῦ «Απ' Ὀλα» αὐτόθι. Σᾶ; εἴμεθα ὑπόχρεοι. Εἰς τὰ γραφόμενά σας σᾶ; ἀπαντῶμεν ὅτι ἡ αὔξησις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει πωλήσεως ἀρ. ἐνός; καὶ ἡ συρροὴ νέων ἔγγραφέντων, αἰτούντων σειράς; συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ ἐξαντληθῶσι τὰ προηγούμενα φύλλα, ἡ ἀνατύπωσις τῶν ὁποίων τῶρα ἀπρβαίνει δυσχερῆς. — Καστοριάν, Χ. Καρ. Κατάλογον 35 ἔγγραφῶν ἐπιθεωρήσεως καὶ ἡμερολογίου ἐλάβομεν, ὁμοίως καὶ φωτογρ. Ὁ φωτογράφος τοῦ «Απ' Ὀλα», ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι συνεργάται του, ἐκφράζουσι τὴν λύπην των ὅτι ἐνεκα τῶν στενῶν καταστάσεων ὁρίων τῆς ἐπιθεωρ. δὲν λαμβ. τὴν εὐκαιρ. νὰ παρουν. εἰς τοῦ; ἀ γν' του συχ. ὅτιον, φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι μακρὰν ὁ καιρὸς, καθ' ὃν τὸ «Απ' Ὀλα», χάρις εἰς τὴν θερμὴν ἀγάπην τῶν φίλων του, θὰ αὔξησῃ τὰς σελίδας του. — Κασταμονή, Σ. Ἰστ. Ἐνεργ. εἰς ἡμερ., εὐχαρ. — Κάβζα, Ἀρ. Κωνστ. Ἐνεργ. δι' 20 ἡμερ., φύλλα στέλλονται ὑμῖν 33, προηγούμενα ἐξηγλήθησαν. — Κιλίκοπι, Χρ. Τζαλίκη. Εὐχαρ. δι' ἐνθουσιασμόν σας, ἔγγραφόμενος νῦν θὰ λογισθῆτε ἀπὸ σήμερον, ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ σᾶς πέμψωμεν προηγούμενα. — Κεσάνην, Κ. Ντουρ. Δελτίον 3 ἔγγραφῶν ἐλήφθη. Ἐπισκεπήτρια στέλλομεν. — Κυδανία, Κλ. Ψωμακ. Δελτία ἐλήφθη, συμμορφούμεθα, εὐχαριστοῦμεν. Καλλίπολις, Ε. Βογιατζ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, συμμορφούμεθα. — Καραδζάκιοι, Δ. Μέτρη. Ἐπιστολή, δελτίον καὶ ποιήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Λάμψακιν, ἀδελφ. Χαρ. 4 νέας ἔγγραφῶς κατεχωρ. εἰς ἐπιθ., ὁμοίως ἐνεργῶς. καὶ εἰς τὸ ἡμερολ. πάντας τοὺς αὐτόθι ἐγγεγραμμένους, εὐχαριστ. — Λουλέ Βουργάζ, Χρ. Δημητριάδην. Ἐνεργ. 12 εἰς ἐπιθ., τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. θερμῶς. — Αὐτόθι, Ἀπόστ. Ι. Τζήκ. Δελτίον ἐλήφθη, συμμορφούμεθα.

Μπούκ Καρ. Στ. Εἰσπραχθήσαν, στέλλονται, εὐχαρ. πληροφ. παραλαβῆν. — Μιτυλήνην, Κ. Κουγ. Διευθ. μετεβλήθησαν, ἡμ. στέλλονται. — Μέτρες, Δημ. Βιτ. Κατάλογος δὲν ἐλήφθη, ἠϋξήσαμεν ἐν τούτοις ἀποστελλόμενα κατὰ 14 ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φύλλου. — Μιχαλίτσιον, Δ. Κυριακ. Ἐπιστολή καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν. Συμμορφούμεθα.

Νέβ Σελίρ, Μ. Δάγκαν. Ἐλήφθησαν, κατεχωρ., εὐχαριστοῦμεν.

Ἐάνθη, Ἰωαν. Πανδρ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, μέτρα πρὸς ἄρσιν ἀνωμαλίας ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς πρὸς ἡμᾶς συμπαθείας τῶν προσφιλῶν μας Ξανθέων.

Οὐζούν-Κιοπροῦ, Κλ. Πατᾶ, κατεχωρήθησαν 20 ἔγγραφαί, εὐχαρ., ἐλήφθησαν λίραι 3. — Ὁρδοῦ, Λαζ. Μακρ. Δελτίον καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν, εὐχαριστ.

Παυλίκοι, Μιχ. Ταμβ. Ἐπιστ. 6 λήξ. ἐλήφθη, συμπληρωματικὰ στέλλομεν, ἐπιταγὴ γρ. 150 ἐξηγυρωθῆ, εὐχαρ., φύλλα Χαριουπόλεως στέλλομεν καὶ σήμερον δι' ὑμῶν, ἀγιοῦντες τὴν λεπτομερῆ διεύθυνσιν τουρκιστί, εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς τὴν γράψητε. — Πρόσνικ, Γ. Πάτ. Ἐνεργ. εἰς ἡμερολ., εὐχαρ. στοῦμεν δι' ἐνεργείας, ἔχετε δικαίωμα διὰ τὸ βραβεῖον τοσοῦτω μᾶλλον, ὅσα ταῦτα θὰ διανεμηθῶσι τὸν προσ. μῆνα, ὁπότε καὶ θὰ κανονισθῶσι. — Πέργαμον, Ἀθ. Δ. Κασκ. Δελτίον 5 ἔγγραφῶν ἐπιθ. καὶ 4 σωμα. ἡμερολ. κατεχωρ., τίμημα γρ. 72 ἐλήφθη, εὐχαρ. — Πόρ, Α. Ζερβουδάκ. Δελτίον σας μὲ 17 σώμ. ἡμερολ. καὶ 14 ἐπιθ. ἐλάβομεν, ὁμοίως καὶ συνάλλαγμα λιρ. 1,64, εὐχαρ. θερμῶς. — Περίστασι, Α. Βαρκ. Δελτίον 5 ἔγγραφῶν ἐλήφθη. — Αὐτόθι, Σ. Χ' Ἄντων. Δελτίον 3 ἔγγραφῶν ἐλήφθη. — Πέρομα, Τρ. Τεκτον. Ἐπιστολή, δελτίον καὶ ἐντάλμα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

Ραιδεστόν, Σ. Σαραφ. Δελτίον δος Αἰκ. Γεωργιάδου μετὰ 7 ἔγγρ. ἐπιθ. καὶ 6 ἡμερ. ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ ἐπιταγὴ, εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, δα Αἰκ. Α. Γεωργιάδου, τὰ συγκαρτηρία σας καὶ ὁ ἐνθουσιασμός σας ὑπὲρ τοῦ «Απ' Ὀλα» καὶ ὁ ὑποχρεῶσιν τὰ μέγιστα, ἐλήφθησαν. — Ριζαῖον, Π. Καρ. Κατάλογος 6 ἔγγρ. εἰς ἐπιθ. καὶ 68 ἡμερολ. ἐλήφθη, φύλ. πέμπομεν, οὐχὶ ὁμως καὶ προηγούμενα, ἐξαντληθέντα, ἐπιταγ. 324 γρ. ἐλάβομεν, εὐχαρ.

Σύμνη, Ι. Ζημ. Φύλλα πέμπονται αὐθημερόν. ἀδυνατοῦμεν ἀποστ. προηγούμενων, τελειῶς ἐξαντληθέντων. Θὰ συμφωνήσητε μεθ' ἡμῶν βέ-

βια ὅτι μόνον δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι δι' ἀταξία; ταχυδρ. μας. Σᾶ; παραπέμπομεν εἰς τὴν «Σαμπάχ» τῆς 15 παρ. μ. — Σέρρες, Σ. Γούσ. Ἐν μὴ ἐξηγ. τλοῦντο τὰ φύλλα μας; εἴχομεν ὄλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ προβῶμεν εἰς ἕκ νέου ἀποστ. ἀπολεοθέντων, ἀλλᾶ... ἐνεργ. 25 ἡμερ., εὐχαρ. — Σκαμνέλιον (Ζαγορίου), Θ. Φραγκούλ. Ἐπιστολή σας καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν, εὐχαριστ. Εἰκόνας δεχόμεθα ἀσμένως.

Ταρσόν, Ἀδ. Κωνστ. Ἐνεργ., εὐχαρ. — Τσινάριον, Ν. Ἐλευθεριάδην. Φύλλα σας δίδονται εἰς τὸ ἐναντι τοῦ βουλγαρ. προκτορείου καφερείον, εἰς ὃ συχναίει ὁ ἠρμέν. καφερός τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅπερ ἐξυπηρετεῖ τὸ χωρίον σας; παραπονεθῆτε καὶ εἰς αὐτόν, ἡμεῖς ἐνταῦθα τῷ πληρόντων τὰ κόμιστρα τόσον διὰ τὸ δέμα Τσινάριου, ὅσον καὶ τοῦ Κουρίου — Τσιζλα, δα Φ. Ἄντ. Ἐνεργ., στέλλομ. — Τραπεζοῦντα, Α. Τσαπικ. Ἐνεργ., γρ. 21 ἐλήφθη, εὐχαριστ.

Χηλὴν, δας Μαλαμ. Λουκ. καὶ Παν. Ἡλιάδου. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, τὰ πρὸς τὸ «Απ' Ὀλα» αἰσθητά σας μᾶ ὑποχρεῶσι τὰ μέγιστα, δελτίον ἔγγρ. 3 ἐπιθ. καὶ 7 ἡμερολ. ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ τίμημα ἕκ γρ. 55, εὐχαρ. — Χιρκά, Γ. Καφ. Δελτίον σας μετὰ 5 ἔγγρ. ἐλήφθη, καθὼς καὶ τίμημα, σειραὶ ἐστάλησαν, εὐχαριστίας θερμῶς. — Χηλὴν, Δ. Ἀδαμ. Ἐπιταγ. 272 γρ. ἐξηγυρωσ., εὐχαριστ. διὰ προσπαθείας σας. Δελτία διὰ 36 σώματα ἡμερολογίου κατεχωρήθ., εὐχαριστοῦμεν ὑμᾶς, εὐχαριστήσατε καὶ πάντα; τοὺς αὐτόθι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ «Απ' Ὀλα» ἐργαζομένους; ἀρ. κατὰ ἐνελάσαμεν μὲ τὸν χωρ. κτηριον, τὸν ὁποῖον εἰς διδετε διὰ τοῦ; ἔγγραφ. αὐτοῦ, ὅτι εἰσθε ὅλοι «παληοί, ξύληνοι καὶ ντόμπριδες καὶ τὰ θέλετε ὅλα ἴσια», ἔχετε δίκαιον, ὁ ρυθμικὸς βίος τῶν χωρίων καὶ κομπολόων σᾶ. ἐπιβάλλει τοῦτο, εἰ ὦ εἰς ἡμᾶς. Ὁ προσπαθήσωμεν δι' ὅσα γράφετε, καίτοι δὲν εἶναι κα πολὺ ἔυκολον. — Αὐτόθι, Δ. Π. Μουχτούρ. Ἐνεργ. 1 ἐπιθ. καὶ 6 ἡμερολ., εὐχαριστοῦμεν. — Αὐτόθι, Μ. Σαοτ. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, συμμορφούμεθα — Χάβζα, Χ. Γρηγ. Ἐνεργ. καὶ δι' ἡμερ. τίμημα. ἡμ. ἐλήφθη, εὐχαρ. — Χώραν, Δ. Λουζόν, ἴρ. 40 ἐλήφθησαν, εὐχαρ., ἐνεργ. καὶ εἰς ἡμερολόγια.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΛΑΜΠΑΚΗ : Ὁ Ἰησοῦς Θεὸς ἢ ἄνθρωπος; Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη ἐσχάτως εἰς κομψὸν τομίδιον 128 σελίδων ἐν ἔργον, τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλοῦ ἐστεροῦμεθα. Ἐν αὐτῷ εἰς γλῶσσαν ἀφελῆ, πλὴν ἐμβριθῆ καὶ πειστικῆν, ἐκτίθενται ὅλαι αἱ ἀποδείξεις τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ μία πρὸς μίαν, ἀναλύονται ὅλαι αἱ προφητεῖαι, ἀναφέρεται ἡ ἱστορία τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων καὶ τέλος ἐπεξηγοῦνται οἱ ὠραῖοι ὕμνοι αὐτῆς. Βεβαίως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐκεῖνοι, οἵτινες θὰ συστήσωμεν τὸν κ. Λαμπάκην εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Απ' Ὀλα». Τὰ προηγούμενα αὐτοῦ ἔργα : «Περὶ τῆς Μονῆς Δαφνίου», «Χριστιανικὴ ἀρχαιολογία», «Πραγματεία περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι χριστιανικῶν ἀρχαιοτήτων» καὶ οἱ «Ἐπτὰ ἀστέρες τῆς Ἐκκλησίας», ἔχουσιν ἀναδείξει τὸν ἀκάματον τῆς χριστιανικῆς ἐπιστήμης ἐρευνητὴν ὡς βαθὺν καὶ γλαφυρὸν συγγραφέα. Ἄλλ' ὅτι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποσιωπήσωμεν ἐνταῦθα, εἶναι ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον πρέπει ν' ἀναγνωσθῆ ἀπὸ ὅλους, διότι εἶναι πολῦτιμον παντὸς ἐγκόλιον.

Ε. ΣΒΟΡΩΝΟΥ : Μικρασιατικὸν Ἡμερολόγιον. Κομψότατον, πολυτελῶς δεδεμένον, ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ πλουσιώτατον εἰς ἐκλεκτὴν ὕλην καὶ εἰκόνας, ἐξεδόθη τὸ κάλλιστον τῶν παρ' ἡμῖν ἡμερολογίων τῆς ἐμπνευσμένης ποιητικῆς δεσποινίδος Ἐλένης Σβορώνου. Ὁ ἐφετεινός τόμος διακρίνεται διὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν περιεχομένων του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῶν. Ἐκτὸς δὲ τούτου συγκεντρώνει καὶ ὄλην τὴν δρᾶσιν τῆς Ἑλληνίδος γυναικὸς ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ταῖς τέχναις καὶ τῇ ἐπιστήμῃ, ὥστε ν' ἀποβαίη ὁ τελειότερος αὐτῆς καθρέπτης. Ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ «Απ' Ὀλα» ἢ

δεσποινίς Ίουλίτσα Καράλη, με τήν διακρίνουσαν όλα τὰ ἔργα τῆς καλλιτέλειαν, βαθύτητα καὶ χάριν, πραγματεύεται λίαν πρωτοτύπως περὶ «Συνδιαλέξεως», ὁ κ. Δ. Ι. Καλογερόπουλος δημοσιεύει τὸ «Φίλημα», μίαν πολὺ ὡραίαν ψυχολογικὴν εἰκόνα, ὁ κ. Γ. Ἀποστολίδης ἐνδιατρίβει χαριέντως μετὰ τὴν Ἀπαρηγόρητον χήραν», ὁ κ. Ν. Βασιλειάδης παρουσιάζει μετὰ τὴν δυνατὴν παραστατικότητά του «Δύο βασιλίσσας» τοῦ Βυζαντίου Ζωὴν καὶ Θεοδώραν, ὁ κ. Χ. Χρηστοβασίλης τὴν «Νύμφην τοῦ ἀγγέλου», ἐν θαυμάσιον ἠπειρωτικὸν διήγημα, ὁ κ. Γ. Λαμπάκης «Σκέψεις ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ οἴκου Λογοθέτου» καὶ τέλος ἡ ἔμπνευσμένη ἐκδότις τὸ «Μελτέμι», τοῖς «Μύθους», τὴν «Προσευχὴν τῆς τρελλῆς» καὶ ἄλλα περὶ καὶ ἔμμετρα ἔργα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ ἔφρτειν ἡμερολόγιον εἶναι ἐν θαυμάσιον φιλολογικὸν ἐντύπωμα καὶ ὡραιότατον κόσμημα πάσης βιβλιοθήκης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ. — Ἐξεδόθησαν τὰ τεύχη Δεκεμβρίου καὶ Ἰανουαρίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενου καλλιτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πινακοθήκη». Τὸ τοῦ Δεκεμβρίου περιέχει δημοσιεύματα περὶ Τολοτῆ, ὡς καὶ δύο ἔργα του κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ, χρονογράφημα τοῦ κ. Μωραϊτίνη, ἐπιστολάς ἐκ Βενετίας, περὶ Βυζαντινῆς τέχνης ἐν Νικαίᾳ κλπ. Ὠραῖαι εἰκόνες ἔργων τέχνης κοσμοῦσι καὶ τὰ δύο ταῦτα τεύχη.

ΚΟΣΜΟΣ. — Ἐχομεν ὑπ' ὄψει τὸ τεύχος τῆς 1 Δεκεμβρίου τοῦ ὡραίου τῆς Σμύρνης περιοδικοῦ, περιέχον ἐκλεκτὰς πραγματείας καὶ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας.

ΧΑΡΑΥΓΗ. — Ἐν Μιτυλήνῃ ἐξεδόθη καλλιτεχνικὸν περιοδικὸν δεκαπενθήμερον ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον. Τῷ εὐχόμεθα προκοπὴν καὶ μακρὰν σταδιοδρομίαν.

ΝΕΟΤΗΣ. — Ἀπὸ τινος ἤρχισεν ἐκδιδόμενον ἐνταῦθα εὐθυμογραφικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Νεότης». Διευθυντής: Γ. Σκενεδριάδης.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Ἡ ἐνταῦθα Ἐφοροεπιτροπὴ τῶν Ἐκπαιδευτηρίων τῆς κοινότητος Συνασοῦ διοργάνωσε διὰ τὴν αὖριον Κυριακὴν πανηγυρικὴν θεατρικὴν ἡμερίδα ἐν τῷ θεάτρῳ «Βαριετέ» ὑπὲρ τῶν σχολῶν αὐτῆς. Παρασταθῆσονται ὑπὸ τοῦ θιάσου Κοτοπούλη-Λεπενιώτη τὸ συγκινητικὸν τετράπρακτον δράμα Ἡ Κασσιανὴ μετὰ Κασσιανὴν τὴν ἔξοχον καλλιτέχνίδα Μαρίαν Κοτοπούλη καὶ ἡ κωμῶδία Ὁ ἰπτάμενος παναμάς μετὰ Παῦλον τὸν ἀμίμητον κωμικὸν Τ. Λεπενιώτην. Ψαλλήσεται πρὸς τούτους καὶ μία ὡραία μονοψῆδος παρὰ τοῦ γνωστοῦ ἠθοποιοῦ Χρυσομάλλη ἀπὸ τὰ Νέα Παναθήναια. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἀφ' ἐνός μὲν τὸ πλούσιον τοῦτο πρόγραμμα μετὰ τοὺς διαπρεπεῖς ἠθοποιούς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁ ἱερὸς σκοπός, δι' ὃν δίδεται ἡ παράστασις αὕτη, πολὺν θέλει προσελκύσει κόσμον πρὸς ὑποστήριξιν σχολῶν μεταλαμπαδευσῶν ἀπὸ ἐτῶν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἀνά τὴν Καππαδοκίαν.

Ἡ Ἑλληνικὸς Σύλλογος «Ἐρμῆς» δίδει ἀπόψε τὴν πρώτην αὐτοῦ χορευτικὴν ἐσπερίδα.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς περιλαμβάνει, ἐκτὸς τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων, καὶ ἀπαγγελίαν μονολόγων ὑπὸ τῶν κ. κ. Μυράτ καὶ Χρυσομάλλη, οἵτινες πᾶν προθύμως προσεφέρθησαν ὅπως παράσχωσι τὴν καλλιτεχνικὴν συνδρομὴν των.

Δὲν ἀμφιβάλομεν ὅτι ἡ ἐσπερίς αὕτη θέλει συγκεντρώσῃ πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον.

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΒΑΡΙΕΤΕ». — Ὁ θιάσος τῆς κ. Κοτοπούλη καθ' ὅλην τὴν λήξασαν ἑβδομάδα παρέστησε πρὸ πυκνοῦ ἀκροατηρίου τὰ «Χαμίγια», τοὺς «Γλεντζέδες», τὸ «Σκαίτιγκ» καὶ τὸν «Κομήτην τοῦ Χάλει».

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ (Μ. ὁδὸς τοῦ Πέραν). — Νεαὶ ὡραῖαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι ἐκομίσθησαν ἐσχάτως. Τὸ πρόγραμμα, ἀλλάσον δις τῆς ἑβδομάδος, εἶναι ποικιλώτατον καὶ ἀπολαυστικόν.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΡΥΣΙΩΝ

Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονιάς περιήλθον τὸ Πέραν καὶ μέρος τοῦ Γαλατᾶ, κατὰ προτροπὴν τοῦ σεβαστοῦ Γυμνασιάρχου πατρὸς Ζώτου, μαθηταὶ τοῦ Ἑλληνο-Γαλλικοῦ Λυκείου ψάλλοντες ὑπὲρ τῶν Ρυσιῶν, οἱ: Ι. Παπαευσταθίου, Σ. Βλαστός, Σ. Δελλαπόρτας, Ν. Ἀγγελίδης, Β. Πόγας, Χρυσ. Εὐελπίδης, Γ. Χρηστοβασίλης, Ταρσούλης, τελειόφοιτοι Λογίδης, Κοντόπουλος, Παχτίκος, τῆς Γ' Γυμνασίου· Μανάδης, Τ. Γεωργιάδης, τῆς Β'· Παπαδόπουλος, Δ. Γεωργιάδης, Δ. Ζαχαριάδης, τῆς Α'.

Τὸ ἄσμα ἦτο τοῦ Β. Πόγα, τελειοφοίτου. Αἱ λέξεις, ὁ ἦχος τοῦ ἄσματος καὶ ὁ σκοπὸς τῶν μαθητῶν προὐκάλεσαν πολλῶν τὰ δάκρυα.

Ἀξιέπαινος εἶναι ἡ προθυμία δύο κυρίων, τοῦ μὲν Ἑλληνογ, τοῦ δὲ Ἰταλοῦ, οἵτινες παρηκολούθουν ἀπὸ τοῦ Γαλατᾶ Σεραγίου τὸν φέροντα τὸ κυτίον μαθητῆν Μανάδην καὶ τοὺς φυλάττοντας αὐτὸ ἀπὸ ἐπιθέσεις λωποδυτῶν Δελλαπόρταν καὶ Κοντόπουλον καὶ ἐδείκνυον εἰς αὐτοὺς τὰ κατάλληλα καταστήματα, καὶ οἵτινες ἀπεμάκρυναν κακὴν κακῶς λωποδυτὴν ἀποπειραθέντα ν' ἀρπάσῃ τὸ κυτίον ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ παιδαγωγοῦ κ. Ἀνδρούτσου πρὸς τὸν Ἰταλὸν περὶ τῆς προθυμίας τοῦ νὰ συνοδεύῃ τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅτι ἐκουράζετο τρέχων τοιοῦτοτρόπως δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἀπεκρίθη ὅτι πράττει ἱερὸν καθήκον ὀφειλόμενον εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἑλληνο-Γαλλικοῦ Λυκείου, διότι οὗτοι πρὸ 3 ἐτῶν ἔφαλαν τὰ κάλλανδα ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν Ἰταλῶν καὶ συνέλεξαν 150 λίρας.

Νῦν συνέλεξαν περὶ τὰς 50 λίρας.

Τὸ ποίημα ἦτο τὸ ἑξῆς:
**Ἐμεῖς, μεγάλη συντροφιά
 μὲ θάρρος ὠπλισμένοι
 θὰ ποῦμε τὴν πρωτοχρονιά
 σὲ σᾶς, εὐτυχισμένοι.**

**Θυμηθῆτε, λυπηθῆτε
 γιὰ τοὺς ἀδελφούς,
 ὅλοι, ὅλοι βοηθῆτε
 τοὺς Ἀρτσιανούς.**

**Αὕτη ἡ ἀσπλαγχνὴ φωτιὰ
 δὲν ἄφησε σπητάκι
 ἔχουν γιὰ ἄσυλο σπηλιὰ
 καὶ χῶμα γιὰ κρεββάτι.**

**Δόστε ὅλοι, συμπολίται,
 ὅλοι ὀβολοὺς
 γιὰ μιὰ στέγη βοηθεῖτε
 τοὺς Ἀρτσιανούς.**

**Γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ
 στοὺς δρόμους ὅλοι κλαῖνε,
 δὲν ἔχουν μιὰ παρηγοριὰ
 μαζύ τους γιὰ νὰ λένε.**

**Δοιπὸν δόστε, συμπολίται,
 ὅλοι ὀβολό,
 ὅλοι, ὅλοι βοηθῆτε
 γιὰ τὸν ἱερὸ σκοπὸ.**

**Εὐχόμεθα ἔτη πολλά,
 νὰ ζῆτε, νὰ εὐτυχῆτε,
 τῶν ἀδελφῶν μας τὰ δεινὰ
 νὰ παύσουν ἐνεργῆτε.**

**Εἶδε ὅλοι, συμπολίται,
 οἱ Ἀρτσιανοὶ
 νὰ γιορτάσουνε τοῦ χρόνου
 σὰν κ' ἐμᾶς κ' αὐτοί.**

Εὐγε εἰς τοὺς φιλοτίμους μαθητὰς καὶ εἰς τὸν νεαρὸν ποιητὴν Β. Πόγαν.

ΓΙΑΝΝΟΣ ΣΟΥΛΙΩΤΗΣ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ κ. **Ἰωάννου Γ. Σακελλαρίδου** μετὰ τῆς δος **Χρυσούλας Γ. Ἀθανασιάδου**, τελεσθέντας ἐν Χαλκηδόνι τὴν 1 τρ. μηνός. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

— Μετὰ χαρᾶς ἐμάθομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ φίλου καὶ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «**Ἀπ' Ὅλα**» ἐν Μουδανίοις κ. **Κορηλίου Βιγκοπούλου**, φαρμακοποιῦ, μετὰ τῆς εὐγενοῦς δος **Ρωξάνης Ι. Τσομπάνογλου**. Εἰς τοὺς διὰ τοῦ ἀρραβῶνος συνδεθέντας, συγχαίροντες, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

— Ἐξ **Ἀμισοῦ** γράφουσιν ἡμῖν ἀπὸ 26 παρελθ. μηνός: Τὴν παρελθ. ἑβδομάδα, τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ κ. Δ. Γιαννιοῦ καὶ τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τοῦ Πανευξείνου Ἑλληνο. Μουσικοῦ Συλλόγου «**Ἀναγέννησις**», διενεργήθησαν ἔρανοι ὑπὲρ τῶν παθόντων ἐκ πυρκαϊᾶς τῆς Χώρας τῶν Γανοχώρων τὸ προῖον ἐκ λιρῶν Τουρκίας 30 ἐστάλη ἤδη εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιτροπῆν δι' ἐπιταγῆς τῆς Τραπεζῆς Ἀθηνῶν. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὁ αὐτὸς Σύλλογος, καθὼς καὶ ὁ πολιτικὸς τοιοῦτος, δίδουσι προσεχῶς θεατρικὴν παράστασιν πρὸς συλλογὴν ἐράνων διὰ τοὺς ὁμοιοπαθεῖς ἀδελφοὺς Ρυσιῶν. — Π. Σ.

— Ἐκ **Διδυμοτείχου** γράφουσιν ἡμῖν: Ὠραία καὶ γοητευτικὴ θεατρικὴ παράστασις ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ ἔρασιτεχνῶν, πρὸς ὄφελος τῆς Φιλοπώχου Ἀδελφότητος «**Ἀγάπης**», καθ' ἣν διεκρίθησαν οἱ κ. κ. Α. Ζαπάρτας, Ἀχιλλεὺς Τεκτονίδης, Εὐστάθιος Τηλεμάχου, Χρ. Ἀλκιβιάδου καὶ ἄλλοι. Ἡ παράστασις αὕτη κατεγοήτευσε τὴν πολυπληθῆ συνάθροισιν, ἀπεκδεχομένην καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν εὐγενῆ αὐτῶν συναντίληψιν. Ὅθεν καὶ ἐγὼ θερμὰ συγχαρητήρια ἀποστίνω πρὸς τοὺς ἔρασιτέχνους. — Ι. Π. Μανταλίδης.

BYZANTINAI HMERAI

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Τὸ «**Ἀπ' Ὅλα**», ἐκδοθὲν εἰς διπλοῦν πανηγυρικὸν τεύχος τὰ Χριστούγεννα, δὲν ἐξεδόθη κατόπιν διὰ νὰ ἀφίση τοὺς ἄλλους νὰ ὀργιάσουν. Καὶ πράγματι οἱ γράφοντες ὄργισαν κυριολεκτικῶς. Καὶ ἐγράφησαν 755 καζαμίαι, 997 διηγῆματα, 694 ποιήματα καὶ πολλὰ ἄλλα.

Ἐὰν μᾶς ἐρωτήσητε ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς τόσης φιλολογικῆς κινήσεως, θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν: — Κυττιᾶτε τὸν καιρὸν.

Ἡμεῖς ἐγκαίρως ἐκδόσαντες τὸ πανηγυρικὸν τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς Πρωτοχρονιάς τεύχος μας καὶ ἀφοῦ ἐθέσαμεν εἰς κυκλοφορίαν τὸ «**Εὐθυμογραφικὸν Ἡμερολόγιον**» μας, ἐπεδόθημεν εἰς θεαρέστους πράξεις καὶ, μολονότι οὐδέποτε ὑπῆρξαμεν μυστηριοδεις, ἐπεδόθημεν ἐν τούτοις εἰς τέλει μυστηριοδου, ὅπερ, πῶς ἔλαβε χώραν, παραμένει καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκόμη μυστηριοδου.

Τὸ μόνον λοιπὸν ἄξιον ἀναγραφῆς γεγονός εἶναι οἱ γάμοι τοῦ κ. Παναγίου Κεαίσογλου, διευθυντοῦ τῆς «**Πατρίδος**» μετὰ τῆς ἐπεράστου δεσποινίδος Χαϊγκανοῦ Παλαβριάν.

Εἶναι ἀληθές ὅτι οἱ γάμοι ἐσπεύθησαν πολὺ, καὶ

τοῦτο ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ κυκλοφορήσουν εἰρῶς διαδόσεις θίγουσαι τὴν τιμὴν τῆς ὡραίας Χαϊγκανούς καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἀγαπητοῦ μας «Σατανᾶ».

Ἄλλὰ διαψεύδομεν τὰς διαδόσεις ταύτας κατηγορηματικώτατα, διότι δὲν εἶναι ἀληθεῖς.

Μ

Ἰσως θὰ μᾶς ἐρωτήσητε διατί τὸ «Ἀπ' Ὅλα» ἔλαβε τόσο ἐνεργὸν μέρος καὶ ἐπέσπευσε τόσο τὸς γάμους. Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσωμεν δι' ὀλίγων, ἀποσιωπῶντες τὰ κυριώτερα.

Τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Ἰανουαρίου ἐλάβομεν ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος Χαϊγκανούς, ἐν τῇ ὁποίᾳ μᾶς ἐξώρκισε νὰ συντελέσωμεν εἰς τοὺς γάμους τῆς, καθόσον δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὸν . . . πειρασμόν, τὸν «Σατανᾶν» δηλαδή.

Ἐξετέθη, κύριοί μου, ἐξετέθη, μᾶς ἔγραψεν ἀρμενιστί. Τὸ ὄνομά μου ἐγένετο ἀντικείμενον τῶν ἐφημερίδων σας καὶ ἐγενόμην ὁ περίγελος τῆς συνοικίας μας. Ὁ ἔρωσ μου πρὸς τὸν Παναγὸν μού εἶναι κεραυνοβόλος. Ἐάν δὲν ἐνωθῶ μετ' αὐτοῦ, σᾶς ὀρκίζομαι ὅτι ἀπεφάσισα νὰ αυτοκτονήσω !

Μ

Αὐτὰ μᾶς ἔγραψεν ἡ ὡραία Χαϊγκανούς. Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι λόγοι μᾶς ἠνάγκασαν νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἔνωσιν τῶν δύο τρυφερῶν ὑπάρξεων τούτων. Ὁ νεόνυμφος φίλος μας δις καὶ τρίς ὁμολόγησεν ὅτι θὰ τὴν φύγῃ ὁ νοῦς ἐάν δὲν ἐγίνετο σύζυγος τῆς λατρευτῆς τοῦ Χαϊγκανούς.

Καὶ ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον. Ἐπέβημεν ἀμάξης καὶ διηυθύνθημεν εἰς τὸ μέγαρον τῆς Χαϊγκανούς, μετὰ τὴν ὁποίαν ἐπὶ δίωρον συνωμίλησαμεν κατ' ἰδίαν. Ἐκ τῆς συνεντεύξεως δὲ ταύτης, ἡ ὁποία ὁμοίαζε πρὸς ἀνάκρισιν, ἐπίσθημεν ὅτι αἱ κυκλοφορήσασαι διαδόσεις περὶ ἐπιστεύσεως τῶν γάμων ἀπέχουν πολὺ τῆς ἀληθείας.

Κατόπιν ἐπεσκέφθημεν καὶ τὸν φίλον κ. Παναγὸν Κεσίσογλου καὶ, ἀφοῦ εἶδομεν ὅτι ἦτο πρόθυμος καὶ αὐτὸς νὰ ἐνώσῃ τὴν τύχην του, ἀπεφασίσαμεν τὸν γάμον, χρησιμεύοντες μάλιστα καὶ ὡς κουμπάροι.

Μ

Καὶ οὕτω προχθὲς τὴν Πέμπτην εἰς τὰ γραφεῖά τοῦ «Ἀπ' Ὅλα» ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ φιλολογικῷ κύκλῳ οἱ πολυθρόλλητοι γάμοι.

Ὁ κ. Παναγὸς Κεσίσογλος ἀπὸ πρωίας ἐν ἐπισημῷ περιβολῇ προσῆλθεν εἰς τὴν γραφεῖά μας, συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν φίλων καὶ τῶν συντακτῶν τῆς ἐφημερίδος του

Μετ' ὀλίγον, συνοδευομένη ὑπὸ τῶν συντακτῶν μας, προσῆλθε χαρίεσσα καὶ ἡ ὡραία Χαϊγκανούς, ἡ ὁποία ἦτο ἀρκετὰ συγκεινημένη.

Μ

Ὁ κ. Κεσίσογλος, ἰδὼν τὴν Χαϊγκανούς σεμνῶς διὰ τῶν ἄκρων τῶν ὡραίων καὶ ἀμυδαλιωτῶν ὀφθαλμῶν τῆς παρατηροῦσαν αὐτόν, συνεινῆθη περισσότερον καὶ ἐφέλλισε :

- Τὴν καὶ μὲν τὴν Χαϊγκανώ.
- Μά, διατί τὴν ἐβάπτισες Χαϊγκανώ ;
- Τὸ ἐξέλληνισσα τὸ ὄνομά της. Κατὰ τὸ Θεανώ.

Ἡ Χαϊγκανώ, τῆς Χαϊγκανούς. Μετ' ὀλίγον προσῆλθεν ἄπειρος κόσμος, μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν ἀρμενικῶν καὶ ἑλληνικῶν ἐφημερίδων. Τελευταῖος ὄλων προσῆλθεν ὁ κ. Μιγκριδίτης Παλαβριάν μετὰ τῶν δεσποινίδων Παλαβριάν.

Μ

Ὀυτυχῶς, παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τοῦ γαμβροῦ, οἱ γάμοι ἐγένοντο πολιτικοί, τοῦ κ. Μιγκριδίτης Παλαβριάν ἰσχυριζομένου ὅτι δὲν ἐπετεύχθη εἰσέτι ἡ ἔνωσις τῆς ἀρμενικῆς καὶ ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικώτατον. Μετὰ τὸν γάμον : Ἡ ὡραία Χαϊγκανούς — συγγνώμην Χαϊγκανώ — σεμνὴ καὶ προκλητικὴ ἐκάθισε παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ γαμβροῦ καὶ διὰ νὰ τὸν κολακεύσῃ ὁμίλει εἰς ἐπιθαμμένην ἑλληνικὴν γλῶσσαν γλυκὰ ἐρωτικὰ λόγια, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ γαμβρὸς ἐδάκρυσεν.

Εἰς τοὺς προσελθόντας προσεφέρθησαν διάφορα ἀναψυκτικά, ἐπροτιμήθησαν ὅμως ὡραῖα χρονογραφήματα.

Μ

Μετὰ τὴν τέλει τῶν γάμων, οἱ νεόνυμφοι ἀνῆλθον εἰς τὸ Πέραν, τὸ ἑσπέρας δὲ μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον δὲν παρέμειναν εἰμὴ λεπτά τινα τῆς ὥρας καὶ ἐκεῖθεν ἔλαβον ἄγνωστον διεύθυνσιν.

Τοιοῦτοτρόπως δὲ πρὶν ἢ ἐπιτευχθῇ ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐπετεύχθη ἡ ἔνωσις μᾶς Ἀρμενίδος καὶ ἐνὸς Ἑλλήνου.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Σιγνῶρ Παναγιωτάκη, κάμε γεμὶν εἰς τὸ Παναγιὰ Σεβδᾶ ντικό μου ντάϊμα ντικό σου γιανάρ καρντιά.

Ἄχ! εἶσαι μεῖδι τσακιστὸ τοῦ Μεζεδζῆ Ὀνίκη! εἶσαι λαυράκι καὶ πισί, εἶσαι νοχοῦτ τοπίκι.

Τὰ προσενεχθέντα δῶρα :

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΠΡΟΟΔΟΥ»
Ἐπὶ τοῖς γάμοις Παναγοῦ Κεσίσογλου καὶ Χαϊγκανούς Παλαβριάν.

Φέρετε ρόδα καὶ μυρτιᾶς καὶ λεμονιάς ἀνθούς, χαριτωμένο ράνετε καὶ ταιριαστὸ ζευγάρι, χρυσᾶ στεφάνια κάνετε ποῦ νὰ θαυμάσῃ ὁ νοῦς : Ὁ Σατανᾶς πανδρεύθηκε μετὰ τὴ Χαϊγκανούς.

Γκανοὺς σημαίνει γλύκυσμα, κι' ἀρμένισσα τὸ χάη. Ὁ Καρολίδης τὸ ἐξηγᾷ καὶ δίκαιο θὲ νάχη. Κι' ὁ Ρέπορτερ ὁμολογᾷ πῶς γάμος γίνετ' ἐν Κανῶ : Ἡ Χαϊγκανούς παντρεύθηκε, πῆρε τὸν Σατανᾶ.

Πάρετε ρόδα καὶ μυρτιᾶς καὶ λεμονιῶν ἀνθούς, χαριτωμένο ράνετε καὶ ταιριαστὸ ζευγάρι. Κ' εὐχῆς χιλιάδες κάνετε στοὺς γάμους τοὺς τρανοὺς : Ὁ Σατανᾶς παντρεύθηκε μετὰ τὴ Χαϊγκανούς.

Στοῦ «Ἀπ' Ὅλα» μας τὴν αἴθουσα ἐμβῆκε ὁ Παναγός. Θεοῦ ὁ δοῦλος στέφεται μετὰ τοῦ Θεοῦ τὴν δούλην. Ὁ Παναγός μας στρέφεται καὶ βλέπει τὰς τιμὰς : Ἡ Χαϊγκανούς παντρεύθηκε. Τὴν πῆρε . . . ὁ Σατανᾶς.

Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΣ

Ὁ κ. Κ. Π. Σπανοῦδης ζεῦγος διόπτρων τοῦ θεάτρον, ὁ κ. Στ. Βουτυρᾶς ὡραῖαν ράβδον μετὰ ἀργυρᾶν λαβὴν, ὁ κ. Ἄντ. Γεράρδος ἓνα ἀρμενικὸν ἀλφαβητάριον, ὁ κ. Σπ. Καραγιαννίδης χειρόγραφον «Ἱστορίαν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν», ὁ κ. Α. Καβαράκης ἐν πολύκροτον εἰς τὴν νύμφην, ὁ κ. Δημ. Δαμασκηνὸς τὸ ἐναντι δημοσιευόμενον ποίημά του, γεγραμμένον διὰ χρυσοῦς μελάνης, ὁ κ. Μ. Σαφροναῖδης καλλυντικὰς σκευασίας διὰ τὴν νύμφην, ὁ κ. Θ. Καβαλιέρος χρυσοδέτον τόμον τῶν «Ἀπὸ Κ)πόλεως εἰς Νίκαιαν ἐντυπώσεών» του, ὁ κ. Θ. Βαλαλᾶς δύο εἰσιτήρια ἐκδρομῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, τὸ μὲν α' θέσεως διὰ τὴν νύμφην, τὸ δὲ β' διὰ τὸν γαμβρόν, ἡ δεσποινὶς Ἀσπριώτου σκίτσο τῆς αἰθούσης τοῦ στρατοδικείου, ἡ δεσποινὶς Τίτη Χέλμη μελοποίησιν τοῦ ἔσματος, ὅπερ ἐτραγουδοῦσεν ὁ γαμβρὸς εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Μ. Ζαπτιέ, ὁ κωδικογράφος τῶν Πατριαρχείων προσεφέρθη δωρεάν νὰ διδάξῃ εἰς τὸν νυμφίον τὴν ἀρμενικὴν γλῶσσαν, ὁ Χουσεῖν Ἰσαχίτ βῆς ἓνα κυανόλευκον λαμοδέτην, ὁ ἡγεμὸν τῆς Σάμου μίαν χρυσοῦν γραφίδα, ὁ πενθερὸς κ. Μιγκριδίτης Παλαβριάν πορτοφόλιον πλήρες ἀπὸ νεοκομμένας δεκάρας καὶ ἡ σύνταξις τῆς «Πατριδος» μίαν βίλλαν ἐπὶ τῶν Ἱμαλαίων διὰ νὰ περάσουν οἱ νεόνυμφοι . . . τὸν χειμῶνά των.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Διευθυντής καὶ ἀρχισυντάκτης Μ. ΜΟΥΣΕΙΔΗΣ, ἰατρός. Ἐτησίως τόμος 600 περίπου σελίδων.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ 40 ΓΡ. ΔΙ' ὈΛΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑΝ 10 ΦΡΑΓΚΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΣΤΕΡΙΚΟΝ 10

Ἡμίσεια τιμὴ διὰ τοὺς φοιτητὰς τῆς ἰατρικῆς. Τὸ εὐθηνότερον ἐπιστημονικὸν ἑλληνικὸν περιοδικόν.

Πέραν, 6, ὁδὸς Χατζῆ Ἀχμέτ, 6.